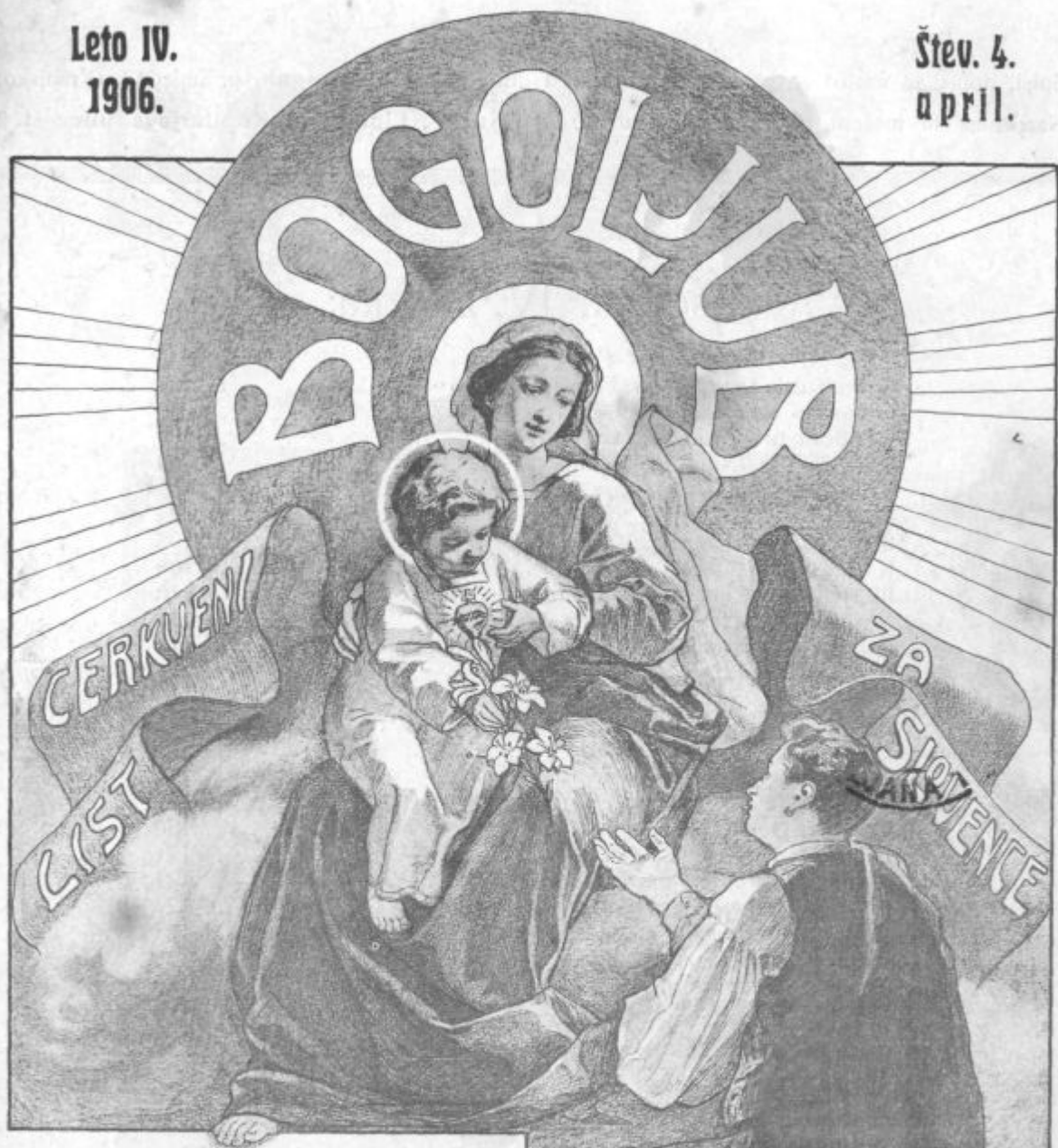

Leto IV.
1906.

Štev. 4.
april.

... Urejuje Janez Ev. Kalan ...
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“.

V Ljubljani, 1. aprila 1906.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin. — Za
Nemčijo 2 K 8 vin. — Za Ameriko
in vse ostale kraje pa 2 K 60 vin.

J. Kozelj

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah**, p. Smlednik, (Kranjsko.)
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**

Vsebina IV. zvezka:

	Stran
Knezonaškoj goriški dr. Francišek Sedej	97
Edinost v cerkvenih molitvah	98
Katoličan protestant. (Pesem.)	100
Presveta Evharistija in naši moški	100
Vzbudi se pomladno cvetje! (Pesem.)	103
Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!	104
Štirje mrliči velikega petka	108
K Jezusu po Mariji!	108
III. shod voditeljev Marijinih družb	110
Marija moja mati si! (Pesem.)	111
Kako sodi nezmotljiva Cerkev o Marijinih družbah	111
Pretrsljiva zatožba brezverske šole	112
Med oljkami. (Pesem.)	113
Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja	114
Častimo žalostno Mater božjo!	117
Zakaj smo zoper razdružljivost zakona?	117
Za naše fantje.	119
Tovariši, Dolenjci, na noge!	120
Fantje, varujte se!	121
Misijonske drobtine	121
Iz pisma častivrednega duhovnika	123
Razgled po Cerkvi	124
Odpustki meseca aprila 1906	128
V molitev se priporočajo	128
Zahvale	128
Darovi	128

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga srce, da bi žrtvoval svoje življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim misijonarjem in misijonarskim sestram, opozarjamo ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali? To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba v pomoč afriškim misijonom. Imá že dva novicijata, enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solnograda. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice, posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor želi biti vsprejet naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16.

Knezonadškof goriški dr. Francišek Sedej.

V nedeljo, dne 25. sušca, na praznik oznanjenja Marije Device se je slovesno izvršilo v goriški stolnici posvečenje in vstoličenje novega nadškofa **dr. Frančiška Sedeja**.

Prevzvišenemu knezo-nadškofu in metropolitu slovenskemu želi „Bogoljub“ in vsi verni Slovenci dolgega, srečnega in blagoslova polnega vladanja na nanovo zavzetem prestolu.

Priporočamo Prevzvišenega tudi pobožni molitvi, „da bo tistim, nad katere je postavljen, z besedo in dejanjem koristil in tako s čedo, ki mu je izročena, dosegel večno življenje“.

Na mnoga leta!

Edinost v cerkvenih molitvah.

(Dalje.)

V teku tega leta tedaj se bo vpeljal povsod novi „Cerkveni molitvenik“ in se bo začelo „po novem“ moliti. Po nekaterih cerkvah so že začeli; drugod pa še bodo.

Spremembe bodo precejšne, posebno pri litanijah. Na primer — da par zgledov podamo — namesto „Kriste“ se bo molilo „Kristus, sliši nas“; namesto „Mati našega Stvarnika“ — „Mati Stvarnikova“; namesto „Skrinja miru in sprave“ — „Skrinja zaveze.“ Odgovarjalo pa se bo namesto: „Za nas Boga prosi“ — „Prosi za nas!“ Največje spremembe bodo pri litanijah vseh svetnikov. Namesto „da nas k pravi pokori pripelješ“ se bo reklo „Pripelji nas k pravi pokori!“ itd., odgovorilo pa kakor dozdej.

Kedar se cerkvene molitve kaj spremenijo, se ljudje radi ob to spotikajo češ, kaj je bilo tega treba, saj je bilo dozdej tudi dobro! Nekateri še celo pravijo: „to je pa nova vera!“ in se kar ne morejo sprijazniti z novostjo.

Zato se nam zdi ob tej veliki spremembi prav potrebno malo pojasniti vse vzroke in razloge te spremembe, in menimo, da je tudi ljudstvu dobro to pojasniti, preden se sprememba vpelje, ker je naravno, da si priprosti človek ne more sam razložiti, čemu naj bi bilo to dobro.

Čemu torej ta sprememba?

Spreminja se na svetu vse; nič ni stalnega pod solncem. Spreminja se moda, spreminja

zidava hiš, spreminja obdelovanje polja, spreminja orodje, spreminja tudi — jezik. Ne spreminjajo se samo mrtvi jeziki, — n. pr. latinski, grški, hebrejski — to so jeziki, ki so jih govorili nekaj, zdaj pa nikjer več ljudstvo tako ne govori, ampak se samo po šolah uči in po učenih knjigah piše. Zato je latinski jezik pripraven, da se v njem sv. maša bere, ker bi se sicer morale tudi mašne molitve večkrat spreminjati. Živi jeziki pa, ki se še vedno govoré, se pa vedno spreminjajo, posebno „mladi“ jeziki, kakor je slovenski, ki se je primeroma šele pred malo časom začel gojiti.

Zelo nepremišljeno je reči — kar se pa velikokrat sliši — da se s tem vpeljuje „nova vera.“ Če ima fant nov klobuk, zaradi tega še ni drug človek. Novo besedilo je samó spremenjena vnanja oblika, v kateri se izražajo verske resnice ali pobožne misli, resnice same se pa prav nič ne spremenijo.

Torej še enkrat: Zakaj sprememba?

1. Naše slovenske molitve so prestava latinskih molitev in zato se morajo z latinskimi popolnoma vjemati. Splošno so se naše molitve dozdej po pomenu že vjemale z latinskim izvirnikom, a prestava ni bila vselej prav točna in natančna. N. pr. latinski „ora pro nobis“, je po slovensko natančno prestav-

ljeno pravi „prosi za nas!“ in ne „za nas Boga prosi!“

2. Cerkev ne sme biti nazadnjaška. Nasprotniki ji to že tako očitajo — po krivici. Če bi pa cerkev le vedno rabila stare obrabljene besede ali tuje nemške besede, kakor „gnada“, „žegen“, in bi jih nikoli ne hotela zamenjati z novimi boljšimi in lepšimi, bi ji po pravici očitali nazadnjaštvo, češ: za cerkev je vse dobro! Pa ravno za cerkev ni in ne sme biti vse dobro. Kakor se v cerkev navadno ne hodi v delavniški, zamazani obleki, in kakor mora vsa cerkena obleka in posoda biti čista in lepa, tako tudi jezik, ki se rabi pri božji službi.

3. Biti mora edinost v molitvah povsod, koder se en jezik govori. O tej edinosti smo že večkrat govorili. Ta edinost je tako potrebna, da je ni treba šele dokazovati. Čutili smo že davno veliko potrebo po nji. In le veseli moramo biti, če jo bomo končno enkrat dosegli. Edinost se pa drugače ne da doseči, kakor s tem, da vsak nekaj odjenja in drugemu pustj veljati.

To so ob kratkem razlogi spremenjenih molitev. Ti razlogi morajo vsakemu pametnemu kristjanu zadostovati. Seveda nobena taka sprememba spočetka ni prav prijetna. Ko se pa enkrat ljudje privadijo, je vse dobro.

Zdaj pa še eno besedo onim, ki so pri tej spremembi še bolj prizadeti kakor verno ljudstvo, ki so sami zmožni presojudati, kaj in kako naj bi se pravilno popravilo.

Popolnoma sprememba gotovo marsikomu ne bo po volji. To tudi drugače ni mogoče. Kajti kolikor glav, toliko misli. In ne le misli, to je: razlogi so večkrat merodajni, ampak okus. Okus je pa zelo različen. Temu bolj dopade n. pr. „slonokosteni“, drugemu se pa veliko lepše zdi „slonokoščeni“; pravilno je menda oboje; enemu „žrtev za grešnike“, drugemu „daritev za grešnike“ itd. itd. Pisec tega pojasnila je bil sam v odboru, ki je imel to delo v rokah, pa tudi ni vse po njegovi želji. Kakor rečeno, edinost se ne da drugače doseči, kakor če drug drugemu nekaj odjenjamo.

Veliko se je ugibalo, ali naj se tudi pri naših najnavadnejših in najsvetejših molitvah kaj spreminja: pri očenašu, češčenamariji in častbodi. Zmagalo je mnenje, da nič spreminjati. Merodajni tu niso bili jezikovni, slovniški razlogi, ampak drugi: „Ker bi bila za ljudstvo prehuda sprememba.“

Neki list se veliko trudi, da bi se „češčena“ spremenilo v „zdrava Marija!“, „blažena“ pa v „blagoslovljena.“ Mi nimamo in ne moremo nič proti ondi navedenim dokazom; stvar je znanstveno podprta, o tem ni dvoma — dasi je trditev, da bi ne bili s katoliško Cerkvijo, ako ne molimo „zdrava“, daleč pretirana. Kajti končno je le res, kar pravi sv. Pavel: „Črka mori, duh je, ki oživlja“, in duh ta, v katerem se moli Marijino pozdravljenje tako ali tako, je gotovo katoliški. Toda znanstveno, pravimo, ni prav nič ugovarjati. Le pot, po kateri se hoče ta sprememba izvesti, ni prava. Ta pot je le zmožna, tisto edinost, katero smo si tako želeli, zopet preprečiti; kajti samo na privatno dokazovanje in prigovarjanje se bodo nekateri oprijeli „zdrave“, — in so se že — drugi pa nikdar. Zato čutimo potrebo tukaj — dasi neradi — temu oporekati. V zadnji številki istega lista je bilo pisano celo tole: Duhovnikom ljublj. škofije je sedaj predpisano moliti „češčena“ in „blažena“, verniki pa še vedno smejo moliti „zdrava“ in „blagoslovljena“ (!!) To bo lepa edinost: duhovniki tako, verniki drugače! Kakor bi ne veljalo to, kar zadeva duhovnike, tudi vernikov!

Torej pot ta, vpeljati spremembo, očitvidno ni prava. Katera je prava pot, nam ni treba praviti, — ako sploh še kaj kaže prenarjati zdaj, ko je že vse določeno.

Toliko smo zaradi stvari same, zaradi edinosti, morali o tem spregovoriti.

Končno bi si drznili izreči željo, da bi tu pa tam bilo dobro še kako pojasnilo oziroma določilo n. pr. kako naj se moli psalm 69. po litanijah vseh svetnikov...

Dasi pa to kakor nobeno človeško delo ni popolno, vendar ga moramo imenovati zadovoljivo že z ozirom na toliko zaželjeno in zdaj doseženo edinost; pa tudi marsikaj je

veliko boljše, točnejše in lepše izraženo, kakor je bilo doslej. Posebno veseli moramo biti tudi molitev, ki se ozirajo na cerkveno leto; ker o velikih praznikih čuti krščansko srcé potrebo, slišati kaj o skrivnosti, ki se ta dan obhaja. Naj bi se smela dodati tudi primerna molitev o cerkvenem patronu!

„Bog pa je duh, in kateri ga molijo, ga morajo moliti v duhu in resnici.“ Zato tudi tukaj velja, da je sama beseda — še tako lepa — prazna; duh mora oživljati molitev. Zató je predvsem treba, da bomo te molitve moliti ne samo pravilno, ampak tudi s pravim duhom in pobožnim srcem. — o.

Katoličan - protestant.

Prosto poslov.

Protestantov čuj stotero,
Vsak bo trdil drugo vero,
Vsak veruje kar umè;
Katolike cele zemlje
Ena vera vse objemlje,
Ena vera — blaži vse.

R. S.

Presveta Evharistija in naši moški.

Z veseljem priznavamo, da se je duhovno življenje med Slovenci v naši domovini zadnji čas dokaj poživilo in prerodilo. Češčenje svetega Rešnjega Telesa je živahno napredovalo. Ne samo mladina in ženske, tudi naši čvrsti moške in mladeniči se po raznih krajih v častnem številu pridružujejo krdelu skupnih častivcev najsv. Zakramenta. Ni dvoma, da bo pogosto skupno češčenje pripomoglo, da bodo naši moški brez strahu tudi pogosteje pristopali k mizi Gospodovi. Vneto češčenje najsvetejše skrivnosti mora sčasom prepoditi tisti nepotrební strah, tisto nespametno plašljivost, tisto nemožato cincanje in prazne izgovore, ki z njimi hočejo moški oprati svojo mlačnost in površnost v tej za pravo krščansko živ-

ljenje najvažnejši zadevi. Moške in mladeniči še posebno potrebujejo sv. obhajila, zato jih je ljubi Zveličar posebno odlikoval s tem, da je vpričo njih obljubil in postavil to najsvetejšo skrivnost naše sv. vere.

Zanimivo je vprašanje, odkod mrzlotá, ki jo karamo pri moških, odkod tolika razlika med moškim in ženskim spolom ozir prejemanja svetih zakramentov? Kje iskati vzrokov, da se že po navadnih župnijah množe slučají trdovratnih grešnikov, ki opuščajo celo svojo velikonočno dolžnost?

Našteti hočemo samo nekaj poglobitnih vzrokov. Ni brez podlage, ako trdimo, da je ta nebrížnost do najsv. Zakramenta kolikor

toliko posledica verske nevednosti. Recimo, da se šoli ne more nič očitati, da bi ne bila storila svoje dolžnosti v verskem oziru, vendar je vse to, kar se more pri nas v ljudski šoli doseči, premalenkostno in preplitvo, da bi mogli zlasti mladeniči kljubovati vsem nevarnostim in tujim vplivom, ki pogosto-krat omajajo in zaduše versko prepričanje in dosledno tudi versko življenje. V ljudski šoli se pač zida podlaga, ki bi jo bilo treba pozneje utrjevati in nanjo zidati; a namesto tega se ruši in razdira še to malo, kar se je poprej s trudom doseglo. Le glejmo učence, vajence v delavnicah, mladino pri delu na polju, v učilnicah! Dan na dan mora poslušati neslano, divje in grdo govorjenje, zabavljanje in zaničevanje tega, kar je poštenemu človeku drago in sveto. Strupeni in nevarni, npravnosti in veri škodljivi spisi in časniki zastrupijo marsikje mrvico dobrega čuta in svetega spoštovanja do Cerkve, ki ga je mladini vcepila šola. Starši nimajo več prave moči in veljave v očeh mladine, ki jo številni razdirajoči vplivi modernega sveta kar po načrtu vodijo na pot pogube. Nevednost v verskih rečeh, ki je nevarna posledica takih razmer, raste od dne do dne, čimbolj se mladi ljudje odtegujejo božji besedi, krščanskemu nauku, čimmanj marajo za dobro krščansko berilo. Po mestih, kjer se košati sprijenost in je mladina obsuta s slabimi zgledi vsake vrste, je zanjo še toliko slabeje. Koliko je n. pr. v Ljubljani šolskih učencev, ki so v domači hiši zanemarjeni, ki doma ne dobe nobene verske vzgoje ter ne vidijo nobenega spodbudnega zgleda, pač pa marsikaj, kar jim je kamen spotike. Koliko je takih posebno iz nižjih stanov, ki vsled tega in vsled svoje vnemarnosti ne napredujejo in ne dosežejo nobenega uspeha v šoli, ter jim zlasti verouk ne diši. Komaj čakajo trenotka, ko se jim spiše takozvana „izpustnica“, ki potrdi, da so prosti da so rešeni „nesrečnih“ šolskih klopi. Dosti pa je tudi tako zanikarnih, da se jim odreče spričevalo zrelosti, ter jih odslové z „odhodnico“, ki pomeni samo to, da so dosegli primerno starost, ko jih postava ne more več siliti, da bi delali nadlego učiteljem ter da so „zreli“ uvrstitise med težake ali pa med po-

stopače. Krščanski nauk, ki jim je že poprej presedal, jim je pozneje deveta briga; seznanjajo pa se kaj pridno s plitvimi plodovi vsakdanje politike ter s rovarskimi nauki brezverske socialne demokracije. Kako naj potem pri teh ljudeh pričakujemo vneme za cerkev in sv. zakramente?

Mlačnost in verska nevednost pri takozvani gos p ô di pa je tudi znana. Ne tajimo, da se mladina iz „boljših“ rodovin vestno uči verskih resnic, ker je staršem veliko na tem, da njihovi ljubljenci ne dobe slabega reda v krščanskem nauku. A vse to znanje je mrtvo, ker ga ne poživlja in ne potrjuje domače družinsko življenje. Mrtva črka je, ki ne rodi sadu. Zato tudi pri teh zastoj iščemo ljubezni do evharističnega Jezusa. Izjeme so seve povsodi.

Nadaljni vzrok, ki moškim zavira pot k tabernakelju, je pohlep po uživanju.

Alkohol je danes naš največji sovražnik, ki preti oslabiti in ugonobiti naš tako krepki rod, ki skuša otrovati vso našo moško mladino in ji izčrpati vse moči.

Kdor se vda grdi razvadi pijančevanja, pri njem je zavselej izgubljena gorečnost in ljubezen do Jezusa v tabernakeljnu, saj mu je pijača prvo in zadnje na svetu.

Pijančevanju se rado pridruži to, kar onečaščuje človeka pred Bogom in pred ljudmi, namreč p o h o t n o s t in vse, kar izvira iz nje. „Pohoten človek pa ne razumeje tega, kar je duhovno.“ Ni preveč, ako zatrujemo, da pijančevanje, grehi nečednosti in razne grešne priložnosti najbolj odvrčajo našo moško mladino od prejetanja sv. zakramentov. Prvi pogoj, ki človeka more vabiti in vleči k Jezusu, je srčna, odkrita ljubezen do njega. Kjer ni ljubezni, — tam je mrzlota. Mrzla pa so srca alkoholikov, še bolj mrzla in odrevenela srca onih, ki strežejo mesu in poželjivosti. Pripravite mladeniče, da se iznebe vseh nevarnosti in pasti, poskrbite, da popravijo preteklost z dobro, skesano spovedjo, pa imate pripravljena tla za pogosto sv. obhajilo.

3. Strah pred ljudmi. Ta tolikokrat šibani strah je še vedno močno plašilo namišljeni babbav, ki se pred njim tresejo sicer neustrašni možje, pogumni mladeniči. Kdaj pride naše moštvo do tega, da bo ponosno,

obenem pa pomilovalno prezrlo vsakojake zabavljice, neslane dovtipke in že docela obrabljene ter oguljene opazke, ki hočejo z njimi lahkoživiti, nestrpni in brezvestni posvetnjaki zakriti svojo versko malomarnost, zanikernost in mlačnost, obenem pa odtrgati od Jezusa dobromisleče, vnete in poštene kristjane. Koliko dijakov po mestih otrpne v gorečnosti božji radi zbadanja svojih pokvarjenih tovarišev! Koliko vojakov opusti svoje pobožnosti, molitve, obiskovanje svetega Rešnjega Telesa, sv. mašo in sv. obhajilo, ker se nepotrebno boje, da jih bodo napadali zlobni in izprijeni sovrstniki! Koliko vajencev in pomočnikov obmolkne in ne upa črhniti besedice v obrambo svojih verskih dolžnosti, češ, pa bodo padli po meni, da sem mračnjak, svetohlinec! Proč s posvetnim strahom, ki tako ponižuje nas katoličane!

4. Nekateri moški se izgovarjajo s svojo službo, s svojimi stanovskimi dolžnostmi, da ne morejo k sv. zakramentu. Tem in enakim manjka le dobre volje, kajti nikdo ni tako vprežen, da bi ne mogel dati Bogu, kar je božjega. Drugi vale krivdo na svojo slabost ter se izgovarjajo, saj vedno zopet padem v greh, zato ne hodim večkrat k sv. obhajilu, razen, kar mora biti. Ti in drugi izgovori so silno po ceni in tako šepavi, da jih ni vredno zavračati. Malo dobre volje je treba, pazljivo poslušati božjo besedo, skrbno prebirati nabožne liste in dobre, poštene knjige, ne pozabiti na gorečo molitev, pa se bo kmalu vnela ljubezen do Jezusa, ki tli v srcu vsakega poštenega kristjana.

Kljub temu, da je ženstvo po svoji naravi bolj sposobno, da se navduši in razvname za čast božjo, za češčenje in prejemanje sv. Rešnjega Telesa, poklicani so vendar v prvi vrsti moški, da izvršujejo angelsko službo pred Jezusom v tabernakeljni, da s svojim zgledom vodijo tudi druge k Jezusu, zakaj to hoče Bog sam.

Že od nekdaj je Bog može posebej odlikoval osobito ozir sv. Evharistije (sv. R. Telesa). Može so bili priče prve evharistične slovesnosti v obednici, kjer se je obhajala zadnja večerja. Može so

bili prvi, ki so prejeli sv. obhajilo iz Jezusovih rok. Njim je dal Jezus velečastno, veleimenitno in vzvišeno nalogo, da upravljajo, čuvajo in oskrbujejo evharistične skrivnosti do konca dni. Zato bodi sv. Rešnje Telo častna zadeva moških!

Katoliška vera se bo ohranila čista, živa, trdna in delavna le tedaj, če bodo može in mladeniči vneti za čast evharističnega Jezusa.

L. 1877 je popotoval škof dr. Herman Šmic na Irsko, da bi se sam prepričal, kako in s kakšnimi pripomočki je irsko ljudstvo ohranilo katoliško vero. Pričakoval je, da bo našel bogve kako izvrstno urejeno in razvito katoliško časopisje, razvito društveno življenje. A vzrok je bil drugje. Neko nedeljo zjutraj je dospel v Dublin. Prva pot ga je peljala v bližnjo cerkev sv. Andreja. Tu opazi ograjen prostor, kjer so stali sami moški ter so se pripravljali za sv. obhajilo. Začuden je popraševal, je-li kakšna posebna svečanost ali praznovanje, ker je tako izredno število samih krepkih in odličnih mož in mladeničev pri mizi Gospodovi? Odgovorili so mu: „Tak prizor vidite tu pri nas vsako prvo nedeljo v mesecu in sicer v vsaki župnijski cerkvi. Ti obhajanci, 1300 jih je, so vsi udje bratovščine sv. Rešnjega Telesa.“

Resnične in uvaževanja vredne so besede, ki jih je nato govoril omenjeni škof pri nekem katoliškem shodu: „Gospodje, ako hočete poznati in sešteti svoje prave katoliške bojevnike, štejte može pri mizi Gospodovi. Kogar ondi ne najdete, ta ni v resnici vaš, ta ne bo stanoviten!“

Tudi naše tako bujno razvito politično življenje potrebuje mož, ki so prijatelji tabernakeljna. Bil je 24. avg. 1903. Takrat je zborovala ob priliki 50. nemškega katoliškega shoda v Kelmorajnu zveza katoliških dijaških društev. Pri častnem večeru je nastopil kot gost povabljeni državni pravnik dr. Krüsemann ter govoril o namenu in o načelih dijaške zveze, a zraven tudi v krepkih in navdušenih besedah, kako naj se dijaštvo vzgaja in utrjuje, da bo ostalo zvesto svoji veri in kazalo vedno jekleno močatost. A to še ni poglavitno. Ta gospod, dasi visoko izobražen in ugleden

višji uradnik, je imel pogum, da je v tako odlični družbi, med veselo zabavo opominjal mlade gospode — dijake, naj večkrat prejemajo sv. zakramente, zakaj potem bodo lahko ljudje govorili: „Glejte ga omikanega gospoda pri spovednici, glejte ga pri obhajilni mizi! Kdor nam je v cerkvi zgled in voditelj, ta bodi naš voditelj tudi v politiki in v javnem življenju!“ Tako je govoril lajik.

Maló je političnih mož in voditeljev, kakršen je bil Nemeč *W i n d h o r s t*, a ni se sramoval priznati, da je svoje važne govore pisal ob vznožju križanega Jezusa, ob vznožju križa, ki ga je imel v svoji delavni sobi. Predno pa je imel kak važen govor, je iskal krepila v sv. obhajilu. — Sloveči francoski zbornični govornik, časnikar in zgodovinar *M o n t a*

l e m b e r t, († 1870) je tudi hodil k sv. obhajilu vselej, kedar je imel kaj važnega zagovarjati. Sv. obhajilo mu je bilo več, kakor vse pariške zabave. — *Tomaž M o r*, veliki kancelar angleškega kralja Henrika VIII. je imel za veliko čast, ker je stregel vsak dan pri sv. maši. Zato kličemo tudi mi: Možje, pred tabernakelj!

Možje vodijo družinsko življenje, možje vladajo občine, dežele in države, od njih zavisi sreča ali nesreča, blagoslov ali poguba v občini in državi. Ali ni opravičen naš poziv, ki naj bi ga ne preslišali tudi naši slovenski možje in mladeniči, zlasti še tisti, ki jih je previdnost božja postavila na čelo drugim. Možje in mladeniči, pred tabernakelj!

A. Čadež.

Vzbudi se pomladno cvetje!

Vzbudi se, pomladno cvetje,
vzklij iz trdih zemskih tal,
pridi iz naročja zemlje,
vigred nam je Stvarnik dal!
Pridi, pridi — ne odlašaj,
častno mesto je za te:
tiha straža boš ob grobu,
v njem bo Jezusa Srce.
In ti cvetka snežnobela,
kmalu pestri cvet odpri,
ob monštranci boš slonela,
srečna cvetka, blagor ti!
Čula boš utrip ljubezni,
zrla Jezusu v oko; —

za to srečo te zavidam
in zavida te nebo.
Čuvaj se, cvetica nežna,
da ti cvet ostane bel;
čistih cvetov — src nedolžnih —
ljubi Jezus je vesel.
Skrbno shranjaj dragi balzam,
ki iz čaše ti puhti,
še-le tam ob božjem Srcu
ves svoj mehki vonj razlij!
Tesno, tesno se okleni
njega, ki je stvarnik tvoj,
in povej, da slične sreče
željno čaka duh že moj.

S. E.

Poglej Srce, ki je ljudi tolikanj ljubilo!

Zakaj častimo presveto Srce?

Spoznali smo pogoje prave pobožnosti Srca Jezusovega. Danes pristopimo k presv. Srcu samemu in si ga bolj natančno oglejmo, da nam bo jasno, zakaj ga moramo častiti. Kaže se nam Srce, ki je bilo v njegovem telesu živo, združeno s človeško in božjo naravo. V tem Srcu pa vidimo tudi njegovo ljubezen, s katero nas je kot Bog vekomaj ljubil, in njegovo človeško ljubezen, ki je bila združena z božjo ljubeznijo. Mi torej častimo Srce Jezusovo, ker je najplemenitejši del Jezusovega telesa in ob enem najboljši izraz njegove božje in človeške ljubezni, s katero nas je ljubil.

Oglejmo si torej natančneje predmet pobožnosti. Mi častimo 1. telesno in 2. božje srce našega Odrešenika.

1. Telesno Srce častimo, ker je

a) srce najplemenitejši del telesa. Če umrjejo kralji ali imenitniki tega sveta, položijo truplo v rakev, srce pa navadno vzamejo iz telesa in ga shranijo v srebrnih ali zlatih posodicah. Saj so vsi prepričani, da je srce, to znamenje ljubezni, s katero so se ranji trudili in trpeli, najplemenitejši del njihovega telesa. Znano je tudi, da je mnogim svetnikom srce ostalo nestrohnjeno. Tako je ohranjeno srce sv. Terezije, sv. Frančiška Saleškega in sv. Karela Boromeja. — Gorečnost in svetost je pri svetnikih izviral iz velike ljubezni, ki so jo imeli do Boga in bližnjega. — Srce, katero častimo je bilo najplemenitejši del Jezusovega telesa. Kako čudovito je bilo to telo! V devici Mariji je bilo čudežno od Sv. Duha upodobljeno in je imelo kakor Jezusovo telo čudežno moč.

Žena, ki je trpela na krvotoku je bila ozdravljena, ko se ga je dotaknila. Evangelij pripoveduje, da se ga je hotelo vse ljudstvo dotakniti, ker je moč od njega prihajala in vse ozdravila. — Ko pristopimo k sv. obhajilu in prejmemo najsvetejše telo, ali se ne pokažejo še zdaj ravno tako ti čudoviti učinki? Sv. obhajilo dela v naši duši, kar stori jed

in pijača v telesu. Ono ohranjuje dušo močno in gorečno, ji vžiga ljubezen, varuje jo hudega in daje dušno zdravje. To telo našega Boga je bilo za nas darovano na križu. Presv. kri, ki se je pretakala skozi njegovo Srce, je tekla iz njegovih ran za naše grehe. Srce njegovo je bilo takorekoč posoda, iz katere je bila izlita sv. kri v naše odrešenje. Bog je torej hotel izbrisati naše grehe in nas napraviti svete in bogaboječe. Pri tem delu odrešenja, ki se vedno nadaljuje v sv. zakramentih, je bilo Srce veličastno božje orodje, ki je dalo vse, — zadnjo kapljico krvi za našo srečo. Če torej telo častimo, spodobi se posebna čast najsv. Srcu, ker je srce največ trpelo.

b) Srce je središče vsega čustvenega življenja. Poglej otroka, kako brezskrbno se smehlja in igra. Ne pozna še onih velikih misli, ki v navdušenju razširjajo srce, ne brike žalosti in prevar; mirno mu teče življenje, srce ne trpi. — Marsikateri je pa že skusil, kako se mu je srce krčilo v žalosti, čutil je neko čudno skrb, neki nemir, ki mu je kakor kamen legel na srce; strah, bolest in žalost in obup so že morebiti stiskali srce in vzele po noči potrebno spanje. Hujši kakor telesne, so dušne bolečine, pri katerih vselej največ srce trpi. V bolesti, strahu in žalosti se nam srce krči, zdi se nam, kot da bi imeli neko težo na njem. Veselje, upanje in gorečnost nam pa razširjajo srce, ki začne biti hitreje, kakor ob veselem pričakovanju nenadne sreče. Kdor je kdaj ljubezen spoznal, ve, kako ona prevzame in prežari celo srce prav do globočin. Ta ogenj ljubezni, ki se tako čudovito kaže v življenju svetnikov, je bil včasih tako silen, da si je moral sv. Stanislav, ko je bil še mali deček, večkrat s mokrimi prti hladiti prsa. Velike gorečnosti, ki jo je vžgala ljubezen do Boga v njegovem srcu ni mogel vzdržati.

Srce, katero častimo, ni bilo nikdar oskrnjeno od kakega napačnega nagiba. Le najči-

Žalostna Mati božja.
(Kip Ivana Puca v Škofji Loki.)

čistejša čustva so imela prostor v njegovem srcu. Veselja se je razširilo Srce Jezusovo, ko so prišli pastirčki in sv. trije kralji k jaslicam; v gorečnosti je bilo, ko je Gospod čistil tempel, in svaril farizeje in iskal izgubljene; v strahu in žalosti je trepetalo na Oljski gori. Kaj je ljubezen sv. Stanislava proti ljubezni Jezusa Kristusa? Kakšen žar je bil vžgan v tem presv. Srcu! Marjeta je v prikaznih videla Srce Gospodovo kakor ognjišče, iz katerega so švigali plameni na vse strani. Jezus ji je rekel, da je njegovo srce tako polno ljubezni do ljudi, da ne more več plamenov ljubezni v sebi zadržati. Temu čistemu Srcu gre gotovo vsa čast.

c) Srce je podobna in spomin Jezusove ljubezni. Povsod in vselej je bilo srce znamenje ljubezni, ne le čutne, ampak tudi višje duševne. Srce je središče krvotoka v našem telesu. Skozi srce se pretaka kri v vse ude telesa in odtod teče zopet nazaj. Kri prinaša hrano, rast in ohranjenje telesu. Srce je takorekoč gonilna moč, ki neprenehoma žene kri po žilah telesa. Ko srce obstoji, neha življenje. Tudi v našem notranjem življenju je neka gonilna moč za vsako človekovo delo. To gonilno moč imenujemo ljubezen. Kar človek ljubi in želi, to vedno rad stori, kar mu ne ugaja, je vedno težavno in zoprno. „Če ljubiš zemljo“, pravi sv. Avguštín „si zemeljski-posveten; če ljubiš nebesa, si nebeški; če ljubiš Boga, potem si, kar si upam trditi, božji“.

Vse, kar človek misli, dela, trpi, vtiskuje tudi srcu svoj pečat. Vsako skrb in težavo, vse veselje in hrepenenje čuti najbolj srce, ki je takorekoč ogledalo notranjega življenja. Ravno to notranje življenje, ki se razcvita v srcu, nam dela Srce Jezusovo tako drago. Prašali so že, zakaj ne častimo glave, ki je nosila trnjevo krono, zakaj ne rok, ki so bile z žebli prebodene? Mi častimo pred vsemi udi Jezusovimi njegovo srce, ker nas spominja na izmerno ljubezen Gospodovo, ki more v ljubeznipraznem srcu vzbuditi ljubezen do Jezusa. — Ali moreš pogledati brez čuta to s trnjem venčane Srce, ki ti vedno kliče: „Priatelj, glej, kaj sem zate storil, da sem te rešil pogubljenje, in ti nimaš ljubezni za mene!“

Kdo bi ga mogel pogledati brez hvaležnosti, brez ljubezni? — Vsak pogled nanj nas spominja onega ki je svoje ljubil do konca. — To Srce je združeno z božjo osebo. Srce sv. Terezije je še shranjeno. Od vseh krajev hodijo romarji tje, kjer je srce te srčne ljubezniplamteče svete device. Kaj je srce, kaj ljubezen sv. Terezije v primeri z ljubeznijo in srcem Jezusovim! V tem srcu je bila sveta ljubezen do Marije, ona potrpežljiva ljubezen do apostolov, usmiljena, neskončna ljubezen do grešnikov, v tem Srcu je gorel ogenj za čast božjo in naše zveličanje in poboljšanje, to Srce bije še za nas reveže.

O sveto Srce, ti brezno vseh čednosti, usmili se nas!

II. Božje Srce. Ker je Jezus pravi Bog in pravi človek, ima tudi božjo in človeško voljo. Srce Jezusovo nam torej ne kaže le človeške ljubezni Jezusove in vseh drugih pojavov srca, ono pomeni tudi njegovo božjo ljubezen in voljo. Pobožnost Srca Jezusovega nam torej kaže vse notranje življenje Jezusovo, Boga človeka in vse zaklade svetosti in čednosti, katere je imel v svojem srcu. Naj le nekaj čednosti tega neskončno popolnega srca natančneje omenim:

a) Srce Jezusovo je najsvetejše srce. Vemo že, da ima Srce Jezusovo le zaradi združenja z drugo božjo osebo vse svoje prednosti. Kakor je bila Marija le zaradi tega, ker je bila izvoljena za mater božjo, obvarovana izvirnega greha in ozaljšana z vsemi darovi svetega Duha, saj ne bi bila vredna sprejeti Sina božjega, ko bi bil najmanjši madež greha na njej, tako bi Srce Jezusovo ne bilo vredno združeno biti z drugo božjo osebo in tako postati božje srce, ko bi ne bilo na poseben način pripravljeno. Ta prednost in priprava za združenje je bila svetost Srca Jezusovega. Znano vam je že morebiti, da so za pravo svetost, kolikor jo moremo tukaj doseči, potrebne tri reči: Srce mora biti brez vsakega greha in biti vsaj zdaj brez vsakega madeža greha; ozaljšano mora biti z vsemi čednostmi, ki se morajo pri vsaki priložnosti tudi v dejanju kazati; združeno vedno z Bogom mora Boga nad vse ljubiti.

V Srcu Jezusovem vidimo vse tri bistvene znake prave svetosti v naj lepšem svitu.

Kako brezmadežno je moralo biti njegovo življenje, da je mogel največje sovražnike vprašati: „Kdo izmed vas me bo prepričal greha?“ O njem pravi sv. pismo, da imamo „velikega duhovna, svetega, nedolžnega, neomadežanega, odločenega od grešnikov.“ (Hebr. 7, 26.) Sv. Janez pravi o njem: Videli smo edinorojenega od Očeta, polnega milosti in resnice. Od njegove polnosti smo mi vsi prejeli milost za milost. (Jan. 1, 14, 16.) O sv. Štefanu pravi tudi sv. pismo, da je bil poln milosti. Marijo imenujemo milosti polno ker je imela vso milost, katero je potrebovala kot Mati božja. Toda nobeden se ne more primerjati z Odrešenikom. On je imel biti zgled vsem, studenec, iz katerega naj bi mi zajemali milost in svetost. Imel je torej milost v vsem obsegu, da je sploh več ni mogel imeti. Imeti. Toda milosti mora odgovarjati tudi sad, kar se pri nas navadno ne zgodi. Milost človeka pokliče, vzbudi, podpira, razsvetljuje in vodi, mi se ji vedno upiramo in jo ne rabimo ali jo celo zlorabimo. — Sad milosti je krščanska čednost. Naš Odrešenik je imel po milosti in lastnem trudu vse čednosti v najvišji meri, to se pravi v taki stopinji, da jih več ni mogel imeti. — Tudi na svetnikih vidimo kakor sadove milosti krščanske čednosti v tako lepi luči, da se nam mora vzbuditi žalost, zakaj smo jim tako malo podobni. Kako močno, živo vero so imeli spoznavalci, kako gorečo molitev in ostro pokoro pri nedolžnem življenju puščavniki, kako gorečnost za čast božjo sv. Frančišek, sv. Ignacij in tisoči in tisoči drugih, kako potrpežljivost, krotkost in stovitnost za zveličanje duš sv. škofje in duhovniki, kako čistost srca in ljubezen do Jezusa so imele device, ki so zaradi Njega vse zapustile, kakšno srčnost in stovitnost mučenci, ki so dali kri in življenje za svojo vero, kake zaklade vseh čednosti je imela naša mati, devica Marija! In vendar so vse te čednosti, ki oživljajo te božje prijatelje v tako čudoviti luči, da jim želimo postati podobni, četudi jih iz lastne krivde doseči ne moremo, le slab odsvit svetosti Srca Jezusovega, ker so le v njem vse čednosti in vsa svetost: bil je poln mi-

losti. Če pa hočeš vedeti, ali si kaj Jezusu podoben, vprašaj se, ali imaš kaj ponižne pokorščine, ker ravno ponižna pokorščina je dokaz in skušnja svetosti, izraz vseh čednosti. Poglej pokorščino Jezusovo, kako se v njej kaže svetost in ljubezen do Boga. Sv. pismo pa pove prvo misel in željo, ki jo je imel Odrešenik, ko je prišel na svet: Glej! pridem, pravi Jezus, da storim, o Bog, tvojo voljo. (Hebr. 10, 6) Torej je bila prva želja Jezusova izkazati Očetu popolno pokorščino in ostala mu je skozi celo življenje in bila je tudi poslednja. Če se je moral skrivati pred svojimi sovražniki ali je očitno učil, če je hodil po gorah ali je v nižini učil, če ga je mraz stiskal, dež rosil ali solnce žgalo, če je molil, se postil ali čudeže delal, povsod je hotel izpolniti le voljo svojega nebeškega Očeta. Ko se je mati pritožila, da je ostal v tempeljnu je rekel le: „Ali ne vesta, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?“ (Luk. 2, 49.)

Sam je smatral pokorščino za tako važno, da jo je imenoval svojo jed: „Moja jed je, da izpolnim voljo Njega, ki me je poslal.“ (Jan. 4, 34.) Zato je bil tudi pokoren v Nazaretu, kakor še nikdar kak otrok svojim staršem. — Toda poglej ga še v zadnjih urah življenja! Ne zapovedujejo mu več najboljši in najsvetejše osebe na zemlji, temveč sovražniki in rabeljni, katerim je popolno pokoren. Pustil se je privezati k steburu, da so ga grozovito bičali, vklonil glavo, da so mu jo venčali s trnjevo krono, nagnil rame, da so mu križ naložili. Ko so ga na križ položili, je radovoljno dal roke in noge, da so mu jih pribili. Bil je pokoren do smrti, do smrti na križu. — To je življenje ljubezni in največje svetosti. — Kako drago nas je kupil! — Za nas je zdaj to Srce, ki je izkravelo na križu, pa je še živo v tabernakeljnu, studenec, pravi vir vsake čednosti in svetosti.

„Od njegove polnosti smo vsi prejeli.“ Kje so zajemali svetniki svoje junaške čednosti? Kje sv. Alojzij angelsko čistost in nedolžnost, kje sv. Stanislav ono gorečnost in zbranost v molitvi, kje sv. Pavel svojo ognjevito navdušenje, kje sv. Frančišek Asiški, Saleški ali Pavlanski ono čudovito ljubezen, kje mučenci ono srčnost, onega duha krščanske popol-

nosti delati in trpeti ter sebe darovati v čast božjo? — Vsi, vsi so zajemali iz Srca Odrešenikovega zaklade milosti, čednosti in svetosti. „Poln je milosti in resnice; iz njegove polnosti smo vsi prejeli.“

Zdaj moremo razumeti besede bl. Marjete, ki pravi: „Če si ti brezno slabosti in suhote, to je, če si tako slab in brez vsake notranje tolažbe, da se ti zdi, da bi ne mogel biti bolj slab in prazen gorečnosti, vtopi se v Srcu Jezusovem, ki je brezno moči in ljubezni, tako močno in ljubezni polno, da bolj biti ne more. Če si brezno zapuščенosti, je Srce brezno tolažbe; vtopi se vanj, toda ne išči preveč one sladke tolažbe in miru, ker to nas šele v nebesih čaka. Če si brezno revščine in brez dobrega, skrij se v Srcu Jezusovo; polno je zakladov, pripravljeno te obogatiti, če mu le

pripustiš. Če si brezno slabosti in nestanovitnosti ter padeš vedno v stare grehe nazaj, pojdi k Srcu Jezusovemu; brezno je usmiljenja in moči, vzdignilo te bo in okrepcalo. Če čutiš v sebi napuh in se želiš nad druge povzdigovati, vtopi se hitro v Jezusovo poniževanje, ki je brezno ponižnosti. Če si v zmoti in nevednosti, Srce Jezusovo daje luč in spoznanje. Prizadevaj si bolj, da ga spoznaš in le to delaš, kar je njemu všeč. Če si bil nezvest in nestanovit, Srce Jezusovo je zvesto in stanovitno. Če čutiš, da ti je smrt blizu, pojdi k Srcu Jezusovemu, tam je vir življenja. Če spoznaš, da si bil nevhvaležen za dobrote, pojdi k Srcu Jezusovemu, ki je brezno hvaležnosti, da se Bogu zahvališ za vse dobrote, in prosi Jezusa, da iz svoje polnosti nadomesti tvojo pomanjkljivost.“

A. Oblak.

Štirje mrličji velikega petka.

Na dan strašne smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa so umrle štiri evangelijske osebe. Umrli je Kristus, umrla sta dva razbojnika, umrl je Judež. Kristus je dobro začel in tudi dobro končal. Levi razbojnik

pa je slabo začel in je tudi slabo končal. Desni razbojnik je slabo začel, pa dobro končal. Judež je začel dobro, pa slabo končal. . . . Pred smrtjo torej nihče ni varen. Delajmo zato s trepetom za svoje zveličanje!

K Jezusu po Mariji!

„Kdo ne izprevidi, da ni gotovejšega sredstva se združiti s Kristusom in po njem postati otrok božji... kot po Mariji?“

Pij X. v encikliki 2. febr. 1905.

II. Pismo.

V Kristusu ljubljenu Angela!

Vse drugo sem pričakoval prej kakor to, da boš tako nasprotna Marijini družbi. Tolaži me pa le, da si tako odkritosrčna, in da si

razodela vse svoje pomiselke. Ker Te poznam, da si poštena in pridna dekle, trdno upam, da boš vse drugače mislila in sodila, ko ti stvar razjaznim. Zdi se mi, da je vzrok tvojemu odporu le to, da prav ne poznaš, kaj so Marijine družbe, in da si slišala kako svet sodi o Marijinih družbah; sodbe sv. Cerkve, p a m e t n i h i n k r š č a n s k i h l j u d i j, m o ž i n ž e n a, m l a d e n i č e v i n d e k l e t, p a š e n i s i s l i š a l a. —

Predvsem te moram opozoriti na to, da je nevednost najhujši nasprotnik vseh dobrih stvari in naprav. Skušnja nas uči, da ljudje le prepogosto grajajo ono, česar prav ne poznajo.

Vprašam te: „Kdo govori najbolj proti veri, sv. Cerkev, duhovnikom?“ Le poglej jih! To so tisti, ki ne hodijo v cerkev, ne berejo dobrih, v verskem duhu spisanih knjig; to pa so že skoraj popolno pozabili, česar so se v otroških letih naučili pri verouku. Dan za dnevom bero brezverske časopise, kjer propadli brezverci smešijo našo sv. vero, sveto Cerkev in njene naprave, katerih pa niti pisavci sami ne poznajo, še manj pa jih razumejo — in ti ljudje ki sv. vero poznajo skoro le iz veri sovražnih virov, kjer se vera kaže vsa pokvarjena in drugačna kot je v resnici, ti najbolj govore proti njej. Če bi se pa dali podučiti od takih, ki vero res poznajo bi gotovo vse drugače govorili.

Torej nevednost in nepoznanje reči, je prvi vzrok nasprotovanja.

Drugi vzrok nasprotovanja pa je strast. Strast otemni človeku um, voljo pa oslabi in jo nagne še bolj k hudemu. Strastem vdanim ljudem je ljubo le, kar služi njihovi strasti, njihovim slabim željam. Neljubo pa jim je, vse kar vzbuja njihovo vest ali pa je nasprotno njihovim grešnim željam. Kedar vidijo človeka krepostnega, ki se zatajuje, živi zgledno, jih ta pogled zbode v oči; ne morejo strpeti. Svoji strasti dajo duška in tolažbe s tem, da blatijo in smešijo krepostnega človeka.

Vprašam te pa, draga Angela, ali je to pametno, modro? Vem, da porečeš: „Gotovo da ne!“ Sedaj pa k stvari! Odgovori mi prav odkritosrčno, kdo so tisti, ki imajo toliko proti Marijinim družbam? Ali mar ne oni, ki jih ne poznajo ki so le slišali ime Marijine družbe, pa so se že zbalii in začeli ugovarjati? Morebiti so tudi brali slabe časopise, ki so lažnivo pisali o Marijinih družbah, stvari zaobračali, potvarjali, da naravnost laž pripovedovali. In ti so jim vrjeli; sedaj pa sami v zmoti dalje raztrošajo zmoto in neresnico.

Ali nisi morda tudi ti od takih ljudih dobila popolnoma napačne pojme o Marijini družbi? Prosim te, premisli!

Ker se sklicuješ na svoje prijateljice, moram tudi jaz tebe na nje opozoriti. Ali misliš od njih dobiti dobrega sveta in pravega poudka? Ali pa te tvoje prijateljice poznajo Marijina družbo? Odkod? — Ni mogoče. — Ljudje tudi pravijo, da ni najboljša sosedova Franca (tvoja prijateljica) in da je lansko leto samo enkrat šla k spovedi, pa še takrat ni šla k sv. obhajilu. Klemenčeva Rotija pa prav rada pleše in včasih pride šele v ponedeljek zjutraj domov. O tej tudi mnogo govore — pa žal le slabo. Posebno ponosna si, da si dobila za svojo prijateljico tudi Strniševo gospodično Julko, ki je nekaj let hodila celo v Ljubljani v šolo. Sedaj je pa doma, in Strniševi nočejo povedati, zakaj ne gre več v šolo. Doma sedi in dan za dnevom prebira tiste nesrečne romane, ki si jih izposojuje iz mesta. Delati se sramuje (ali pa menda ne zna). Ljudje, ki so seveda nagajivi kar le morejo biti, pa pravijo: „Gospodična so se v šolah naučili le lase in nosek vihati in stati pred ogledalom.“

Te, praviš, so ti odsvetovala Marijino družbo? Nič nepričakovanega. Ker je ne poznajo, ne morejo prav soditi; če pa v svoji nespameti vendarle govore, jim pameten človek ne bo veroval. In ker same niso za družbo, tedaj bi rade še druga poštena dekleta odvrnile.

Ali pa jih morda ravno zgledno življenje v Marijinih družbah tako bôde v oči, da ne morejo teh družb trpeti, ker so dekleta boljša od njih; in ker se te marajo poboljšati, pa hočejo da bi še druge bile tako nesrečne, kakor so same.

Da prideš na jasno, ti hočem povedati kaj so Marijine družbe?

Marijine družbe so strogo cerkveno-verske družbe, ki po gotovih pravilih navajajo svoje ude, da po zgledu Marijinem in pod njenim varstvom z vzglednim krepostnim življenjem razširjajo božje kraljestvo na zemlji.

Marijina družba ima namen: 1. gojiti med svojimi udi prav posebno ljubezen in pobožnost do Marije, 2. napeljevati ude, da s pomočjo Marijino zgledno

žive in si prizadevajo za popolnost krščanskega življenja, in 3. da udje tudi na druge dobro vplivajo in za dobro vnemajo to se pravi, da apostolsko delujejo.

Namen dekliške Marijine družbe še posebej pa je: dekleta v nevarnih letih mladosti pod varstvom Marijinim ohraniti na poti nedolžnosti in pobožnosti.

V Marijino družbo se sprejemajo od 14. do 15. leta, ki so dobrega imena, lepega vedenja in dajejo upanje, da bodo družbena pravila zvesto izpolnjevale in delale čast družbi.

Vsako dekle si mora šteti v čast in srečo, ako je vsprejeta med hčere Marijine. V tej družbi so le krepostna dekleta, katerih življenje, je neomadeževano; dekleta, ki so četudi pred več leti s kakojavno pregreho omadeževale svoje dobro ime, in če tudi so se že spokorile in sedaj prav lepo živijo, nikakor ne morejo biti sprejeta v družbo.

Marijina družba je namreč častna stráža nebeške kraljice, kjer so izbrane najhrabrejše in najplemenitejše vojščakinje Kristusove.

Draga Angela! Ali Te res prav nič ne mika, da bi tudi Ti bila sprejeta v to družino Marijino in bi s ponosom lahko si mislila: Da, tudi jaz sem „hči Marijina?“ Ali je res v Tvojem srcu tako malo ljubezni do Marije? Ali se res ne zavedaš, kolika sreča je za te, ako pod posebnim varstvom Marijinim svoje leta mladosti zgledno preživiš, da, ta zlata leta tvojega življenja? Ali se res ne zavedaš, koliko nevarnosti ti preti ravno sedaj v mladosti, v cvetu tvojega življenja? Ali ne pomisliš, da so satan, hudobni

svet, pokvarjena narava zlasti v mladosti človeku najbolj nevarni, in da ravno v mladosti napravljajo največ skušnjav? Ali ne veš, draga Angela, da toliko deklet — ravno v mladosti zaide v greh in s tem pokvari celo življenje? Ali torej ni tudi za tebe nad vse potrebno, da se izročiš Mariji, da pod njenim okriljem srečno bojuješ boj za vero in čednostno življenje?

Pomisli, da si še malo izkušena, da prav malo poznaš, kako hudoben in zapeljiv in hinavski je svet. Zatorej prav zelo potrebuješ skrbnega vodnika ki te vodi po pravi poti. In tega dobiš ravno v Marijini družbi.

Angela, ali se ti ne zdi veličastna ta služta v Marijini družbi: kakor apostol iti med svet ter z gledom in z besedami delovati za Kristusa in Marijo, nedolžne ohraniti v nedolžnosti, izgubljene pa zopet z besedami, z zgledom in molitvami voditi nazaj v hlev Kristusov? Ali se ti to opravilo ne zdi še prav posebno zaslužno?

Le poglej, kako so dobre Marijine družbe kot luč, ki ljudem kažejo pot pravega krščanskega življenja. Le poglej kako Marijine družbe delujejo v premnogih krajih kakor sol zemlje, ki varujejo krščanske fare gnjilobe greha ter store ljudstvo Bogu in ljudem prijetno.

Kaj mi praviš na to? Radoveden sem na tvoj odgovor. Pojdi pred Jezusa, ki živi v tabernakeljni, in žnjim se posvetvaj, kaj ti je storiti.

Z Bogom in Marijo!

Pri Devici brezmadežni 25. sušca 1906.

Marijan.

III. shod voditeljev Marijinih družb bo v sredo 18. aprila, ob devetih dopoldne v dvorani knezoškofijske palače. Razgovor na podlagi sklepov II. shoda, objavljenih v »Škofijskem listu« leta 1904, št. 7. Volitev novega osrednjega vodstva.

Marija moja mati si!

Sirotek tu na zemlji sam, —
Za ljubo milo mater znam,
Ki brani zmir pogubi me,
Ki srčno, srčno ljubi me.
In mati ta, vir milosti:
Marija moja mati si!

Se bliža mi sejavec zmót,
Zastavlja mi v nebesa pot,
Zaman, — jaz v Mater upajoč
Prisilim ga, beži da proč;
Ko prosim, o pomagaj mi,
Marija moja mati si!

In ona mi je močen ščit,
Odnan sovrag je silovit,
Zadóni glas čez vso zemljo:
Marija čuva me zvestó,
V radosti, v bedi, žalosti,
Marija moja mati si!

In ko mi smrt zapre okó,
Oj radost vžival bom sladkó,
Bom rešen zlob, skušnjav svetá,
Pri Materi bom tam — domá.
Moj zadnji vzdih srca glasi:
Marija moja mati si!

Radoslav Silvester.

Kako sodi nezmotljiva Cerkev o Marijinih družbah.

Zveličar je postavil sv. Cerkev, da vodi vse ljudi k večnemu zveličanju. Ta svoj namen pa Cerkev izvršuje na več načinov, namreč tako, da ljudi uči, da daruje daritev svete maše in deli sv. zakramente da tudi dejansko ljudi vodi k bogoljubnemu življenju po ozki poti proti nebesom, kakor pastir vodi ovce na dobro pašo. Vsi katoliški kristjani smo kakor velika Kristusova čeda. Če se hoče tako velika čeda pasti, jo je treba razdeliti na mnogo manjših oddelkov, kakor tudi vojskovodja armado razdeli v več manjših čet, ki potem skupno udarijo na sovražnika. V združenju je moč. Tega se je Cerkev vedno držala in že od prvih kristjanov se bere, da so bili združeni v molitvi in v lomljenju kruha, t. j. pri sv. obhajilu. Tako so se začele ob svojem času tudi Marijine družbe kot poseben oddelek v veliki Kristusovi čedi.

Seveda za zveličanje zadostuje, da katoliški kristjan veruje, kar sv. Cerkev uči in izpolnjuje, kar ukazuje. Po tem bomo tudi sojeni. Marijina družba pa noče nič drugega, kakor sv. Cerkev; družba je le neki pripomoček, da bi jih več poslušalo glas matere sv. Cerkve, da bi jih več izpolnjevalo, kar ukazuje. Če Marijina družba k temu, da bi se udje lažje zveličali, svetejše in popolnejše živeli, kaj pripomore, ima besedo nezmotljiva Cerkev. Kako neki misli učeča Cerkev o

Marijinih družbah? Ko bi jih papeži ne bili za dobre spoznali, bi jih ne bili potrdili.

Že l. 1573. je tedanji papež Gregor XIII. prve družbe potrdil in jih z odpustki obdaril. L. 1584. pa je papež rimsko družbo „Marijinega oznanjenja“ povzdignil v „glavno družbo“ in dovolil, da se smejo take družbe ustanavljati tudi drugod in pridruževati rimski materi družbi. Kjerkoli se torej še dandanes ustanovi kaka nova družba, mora iti prošnja v Rim, da se pridruži rimski nadbratovščini. Šele potem je deležna odpustkov. Zato je prav za prav vsaka družba potrjena od samega sv. očeta, kakor tudi od škofa, kateremu se morajo poslati osnovana pravila in brez čigar dovoljenja bi bila vsaka družba neveljavna. Poznejši papeži, Sikst V., Klemen VIII. in Gregor XV. so družbam še več pravic podelili. Papež Benedikt XIV. je l. 1751. dovolil, da se smejo ustanavljati družbe tudi za ženske, kar dotlej ni bilo dovoljeno. Kako visoko so papeži cenili te družbe, priča mnogo pohvalnih izrekov. Posebno lepo je pohvalil družbe papež Benedikt XIV. l. 1748. s temi le besedami: „Med deli, s katerimi učenci sv. Ignacija (t. j. jezuitje) neprenehoma zelo močno podpirajo Cerkev božjo, se skazuje eno, ki je izšlo od njih in je povsod vpeljana kot posebno dobro in modro. Zbirajo namreč krščansko mladino v pobožne družbe ali kon-

gregacije pod varstvom preblazene Device in Matere Božje. Tako mladino na poseben način posvete češčanju in službi Marijini in jo navajajo takorekoč v šoli tiste, ki je mati lepe ljubezni, strahu božjega in spoznanja, hrepeneti po cilju večnega zveličanja in po krščanski popolnosti. Neverjetno je, kako veliko koristi je izhajalo iz teh pobožnih in hvalevrednih naprav za vernike vseh stanov, posebno še zato, ker imajo te družbe svete in zveličavne postave, primerne različnim okoliščinam njihovih udov in jih vodijo posebni modri in goreči predstojniki. Nekateri so prejeli milost tudi v poznejšem življenju hoditi po poti nedolžnosti in pobožnosti, katero so nastopili v zorni mladosti pod vodstvom preblazene Device. Živeli so čednostno, kakor se spodobi kristjanu in Marijinemu služabniku. S svojim zgledom so druge močno spodbujali k dobremu, sebi pa so pridobili stanovitnost do konca. Drugi, ki so se bili že zapletli v pregrešne mreže, so bili s pomočjo Matere božje, odkar so se bili v teh družbah posvetili njeni službi, rešeni iz valov pogube in so se spreobrnil. Začeli so zopet redno in pobožno živeti. Rabili so pripomočke, ki so jih jim ponujale družbe in so tako dosegli veliko srečo stanovitosti do konca. Zopet drugi so se vsled zgodnjega posvečenja Materi božji čutili poklicane na višje stopinje božje ljubezni. Radovoljno in srčno so dali slovo minljivim posvetnim do-

brotam in veselju, izvolili so si sveti in varni stan redovnega življenja, pribili so z evangelijskimi obljubami sami sebe na Kristusov križ in so se popolnoma posvetili skrbem za lastno popolnost in zveličanje duš.

„Jaz sam“, piše ta papež, „ki sem bil v mladosti družabnik Marijine družbe Vnebovzetja v Rimu, se rad spominjam, da sem se udeleževal pobožnih vaj te družbe v svojo duhovno tolažbo in smatram za dolžnost svoje pastirske službe, te šole prave pobožnosti po katerih se pospešuje čednost ter skrbi za zveličanje duš, s svojo apostolsko oblastjo podpirati.“

Resnico teh papeževih besedi potrjuje več kot tristoletna zgodovina Marijinih družb.

Seveda bi ne bilo prav če bi se Marijini otroci vsled takih pohval prevzeli. Brez ponižnosti ni popolnosti, ne svetosti.

Razumeti je to pohvalo v tem smislu, da dela pričajo o Marijini družbi. V svoji celoti ima ta družba tako modre postave in pravila, da se jih je v družbi mnogo obvarovalo pogube, mnogo pa tudi posvetilo. Za posamezne ude pa zopet velja, da morajo z deli dokazati, da so vredni bili služabniki tako častiljive družbe. „Imejte lepo življenje med neverniki, da ko vas obrekujejo kakor hudodelnike, vidijo vaša dobra dela, in Boga časte na dan obiskanja.“ (1. Petr. 2. 12.).

A. J.

Pretrsljiva zatožba brezverske šole.

Pred protnim sodiščem na Francoskem se je vršil pred kratkim sledeči prizor, značilen za našo dobo, ki zahteva brezverske šole.

Na zatožni klopi je sedel 18 letni mladič, Emil Sandot, kateremu se je izprijenost že na obrazu znala.

Predsednik sodišča ga je nagovoril: Sandot, ti si umoril Rozino Monté, da si ji en frank (približno po naše: eno krono) uropal. Ko bi ti vedel, da ima tako malo pri sebi, bi je gotovo ne bil umoril?

Sandot: Zakaj pa ne? Kaj se brigam jaz za to; en star koš več ali manj! Jaz delam tudi za majhno plačilo.

Predsednik: Ti si pa grozen človek. Še le 18 let star, pa tako izprijen! Kje si se pa naučil take strašne zlobnosti?

Sandot: Kaj vem jaz!

Predsednik: Ali priznaš vse, česar si obtožen?

Sandot: Vse, čisto vse priznam, pa se vsemu svetu smejem.

Predsednik: Porotniki bodo sodili. Spregovorite sedaj vi, gospod zagovornik!

Zagovornik Saint Appert spregovori: Gospoda! Moja naloga je lahka. Saj zatoženec vse prizna; zato je vsako zagovarjanje odveč. Vendar hočem nekaj opomniti. Ako sodišče tirja račun zaradi zatoženčevega zločina, pa tirjam jaz račun od sodišča, zakaj ga obsodi? Kakšen bo odgovor? Jaz ne vem. To pa vem, da je med nami tukaj marsikdo, ki je mnogo bolj kriv, kakor hudodelnik sam; tega krivca, ali te krivce vam hočem imenovati. Krivci ste vi, gospodje, ki ste del tiste človeške družbe, ki prisiljena kaznuje zločine in hudodelstva, v svoji breskrbnosti in spačenosti pa neče zamašiti vira, iz katerega to izhaja.

Jaz vidim pred seboj podobo Križanega. Imate ga tu v sodni dvorani, kjer zatožene sodite. Pa zakaj ni sv. razpela v šolah, kamor silite otroke k poduku? Zakaj obsojate sedaj z ozirom na Boga? Zakaj stavite Sandotu na Golgati Križanega še le sedaj, ko je prepoznano?

Ko bi Sandota podučevali v nauku Križanega, ko je še sedel na šolskih klopeh, bi ga sedaj ne našli tu na zatožni klopi sramote.

Kedo mu je kedaj povedal, da ima dušo, da je dolžan ljubiti Boga in bližnjega? Kedo ga je učil kdaj božjih zapovedi: „Ne ubijaj“. (Opomba: V francoskih državnih šolah je izbacnjen krščanski nauk, še beseda Bog se ne sme imenovati). Izročena je bila ta duša vsem strastem. Ta mladi človek je zrasel kakor zver v puščavi, pa ne, zrasel je v družbi, ki ga hoče umoriti kot tiger, ona družba, ki bi ga mogla in morala izrediti kakor krotko jagnje.

Da, vas gospodje zatožim: Vi, ki se ponašate s svojo omiko, pa ste hujši od divjakov. Vi laži - učeniki, ki širite med ljudstvom brezverstvo in nesramnost, potem se pa čudite, da vam ljudstvo odgovarja z zločini in divjostjo. Le obsodite mojega klijenta (varovanca); imate moč v rokah. Ali jaz zatožim vas pred vsem svetom.

Na te besede je začelo občinstvo ploskati zagovorniku. Predsednik je komaj napravil mir. Porotniki so odšli se posvetovat. Po nekaj minutah so prečitali smrtno obsodbo Sandotu. Zagovornik pa je slovesno povzdignil roko proti sv. križu rekoč:

„Vas sodnike bo pa sodil pravični Bog!“

Teotim.

Med oljkami.

Večerni mrak razpenja svoja krila
med oljke lega na prstena tla;
v svoj plašč je senca tihi vrt zavila,
noči kraljica svojo pot vesla,
in plašno zre po gori krog,
srebrno luč na oljke lije.

Li ve, da tu kleči sam Bog,
Da tu trpeče srce bije?

Med oljkami na trdih tleh kleči

On, ki veselstvo sam drži.

Prizor strašan! . . .

Potez bolečnih kot so te
ni zrla noč, ni zrl še dan,
tako drhtelo nikdar ni srce.

In to je kri?

Za kapljo kaplja raz obraz mu lije,
kako hiti,

v potočkih se po zemlji vije,
sočutja prosi stvarstvo snivajoče
za Stvarnika, ki tu trpi,
ki tu za greh krvavi pot poti.

Vse tiho krog . . .

Kar zatrepečejo Gospodu ustna bleda,
iz duše dna izvije se beseda:

„Moj oče!

Naj kélih gre od mene, če mogoče,
pa naj zgodi se volja tvoja!“

In znova dela kri si pota svoja,
oko v krvavi strugi je zakrito,
in blede lice vse s krvjo zalito. — — —

Končan je boj!

Človeštvo, tebi sprava, mir,

trpel bo Stvarnik tvoj!

Že gre sovražnikom nasproti,

in oljke zro za njim po poti.

V vrhovih lahko zašumi,

v akordih mehkih krog in krog pozvanja,

človeštvu oljka mir oznanja,

o spravi zemlji govori.

Strahu in groze skala je vzdrhtela,

ko je pod križem pila sveto kri,

a oljka je o spravi himno pela
in pela jo bo še do konca dni.

S. E.

Življenje blaženega župnika Janeza Vianeja.

(Dalje.)

Tako si je Vianej pridobil srca svojih faranov; zato so gn tudi kmalu voljno poslušali, če jih je opominjal, da naj se ogibajo greha in se vadijo v pobožnosti. Predvsem je skušal poživiti v svoji fari molitev, posebno pa češčenje sv. Rešnjega Telesa.

„Bratje moji“, tako jih je opominjal, „stopite k Jezusu z ljubeznijo in zaupanjem. Stopite k Njemu, da od Njega živite, in da za Njega živite. Ne govorite, da imate preveč dela. Božji Zveličar sam vas kliče: „Pridite k Meni vsi, ki ste z delom obloženi, pridite k Meni, da vas poživim.“ Ali se morete ustavljati temu vabilu, polnemu ljubezni in nežnosti? —

Ne govorite, da niste vredni. Res je, da niste vredni, pa potrebni ste njega. Ko bi bil mislil ljubi Zveličar na našo vrednost, bi nikdar in nikoli ne bil postavil tega veličastnega zakramenta ljubezni; zakaj nihče na zemlji ga ni vreden, ne svetniki, ne angelji, ne nadangelji, še sama najsvetejša Devica Marija ne. Pa on je mislil na našo potrebo, in treba ga nam je vsem. Ne govorite, da ste grešniki, da ste tako revni, in da se zato ne upate k njemu se približati. Tako rad bi slišal od vas, da ste bolni, da bolni, ker ne marate rabiti nobenega zdravila, nobenega zdravnika poklicati... Prijatelji moji, vse žive stvari potrebujejo hrane, zato je ustvaril ljubi Bog drevje in zelišča, zato je zemlja tako bogato obložena miza, odkoder naj vzame vsako živo bitje, kar mu ugaja. Pa tudi duši je treba hrane. Kje pa je ta? Prijatelji moji! dušna hrana je Bog sam. O kako lepa je ta misel: duša se more hraniti samo od Boga, samo Bog ji zadostuje, samo on more utešiti njeno lakoto. V vsaki hiši je shramba za živež, kjer je shranjena družinska zaloga, Cerkev je hiša za duše, ona je hiša nas kristjanov. Glejte tudi ta hiša ima svojo shrambo, namreč tabernakelj.“

Posrečilo se mu je ustanoviti v Aru bratovščino sv. Rešnjega Telesa in zbrati vsak večer po nekoliko boljših faranov k pobož-

nosti sv. rožnega venca v cerkvi. Razen teh je bilo seveda še več lahkomišelnih in svetu vdanih duš, ki so se cerkve ravno tako ogibali, kakor so ljubili svetno veselje. Vianej se je lotil teh zelo previdno in se je zelo varoval rabiti silo tam, kjer je moglo zmagati samo srce.

Pri tem pa tudi ni pozabil prave odločnosti. Da bi jih odvrčal od nevarne strasti za ples, jim je dejal po svoji mirni navadi tudi to:

„Glejte, prijatelji moji, tisti, ki gredo plesat, tolikokrat pustijo angela variha pred vrati in vzamejo hudiča s sabo, tako da je na plesišču skoro ravno toliko hudičev kakor plesalcev... Poslušajte, kaj je rekel sv. Duh po svojem preroku: „Otroci sveta se veselijo pri godbi... in čez en trenutek so že v pekl.“ Res, glavo mora izgubiti, kdor gre plesat, ko ve in vidi, kako množi ples število zavrženih v pekl. Neki dan sem videl starca z naočniki in palico, ko je prišel na ples; neki drugi je šel tja gledat z enim otrokom v naročju, drugega je pa za roko vodil. Mislil sem sam pri sebi: to gre vse v pekel...“

„Kdor se hoče z hudičem veseliti“, pravi sv. Peter Krizolog, „se ne more veseliti s Kristusom.“ Nihče ne pride v nebesa, kdor jih ne zasluži, in tisti jih ne zasluži, ki zaničuje Kristusovo besedo, da bo svet s svojim veseljem pogubljen. Kaj ni rekel: „Ta nesrečni svet! Zanj ne prosim!“ Glejte, bratje moji. Naš ljubi Zveličar ne pravi: „Blagor jim, ki se smejejo, blagor jim, ki plešejo“; ampak narobe: „Blagor jim, ki se jokajo, blagor jim, ki trpijo!“

Vianejeve besede niso bile zastonj. To se je pokazalo kmalu, ko je bilo v Aru žegnanje. Za ta dan so napovedali velik ples, ki bi se moral začeti po službi božji. Pričakovali so veliko ljudstva. Pa njihovo upanje se ni izpolnilo. „Želja brezbožnežev bo zastonj“, pravi psalmist. Ta beseda se je izkazala tukaj na nenavadni način. Zakaj ne eno dekle ni prišlo po službi božji na plesišče. Zato so

ples popolnoma opustili. Ko so kmalu nato zapeli zvonovi k molitvi, je vrelo v božjo hišo in vsak je bil vesel te lepe zmage, ki jo je pridobil pobožni župnik.

Razen pregrešnim strastem je napovedal župnik še posebno boj slabi navadi, da niso posvečevali nedelje.

„Dve stvari vem“, je vskliknil večkrat, „ki pripeljete gotovo v revščino: nedeljsko delo in tatvina.“

V svojih pridigah je prišel večkrat na to stvar, ki je posebno na Francoskem tako važna.

„Vi delate in delate“, je dejal, „a kar pridelate, vam škoduje na duši in na telesu. Ako bi kdo vprašal nedeljske delavce: „Kaj vendar delate?“ bi lahko odgovorili: Svojo dušo prodajamo hudiču, križamo svojega Zveličarja, kolikor ga moremo, in se odrekamo svoji krstni obljudi. Mi smo otroci pekla, jokati bomo morali vso večnost za prazen nič.“

„Če vidim koga ob nedeljah pri delu, se mi zdi ravno takò, kakor da spravlja svojo dušo v pekel.“

„O kako se motijo v svojih računih tisti, ki se trudijo ob nedeljah in mislijo, da zaslužijo več denarja! ali da dosti pridobijo na delu! Kaj more par kron poravnati krivico, ki si jo človek sam naredi, kedar prelomi božjo postavo? Vi si domišljate, da je vse odvisno od dela; pa ena bolezen, ena nezgoda... Tako kaj malega je treba! Nevihta, toča, slana! Saj je vendar ljubi Bog, ki vse v svojih rokah drži. Lahko se maščuje, kedar se hoče; ne manjka mu pomočkov. Kaj ni on močnejši? Mar ne zmaga nazadnje vendarle vselej on?

„On vam je zapovedal delati, pa rekel vam je tudi počivati; On vam velevala moliti, pa prepoveduje vam nemirnost. Poslušajte dve besedi Gospodovi: „Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli, ne za vaše telo, kako ga boste oblačili. Kaj ni življenje več kakor hrana in telo več kakor obleka? (Mat. 6. 27.) Vi pa imate življenje in delo, kako naj vam bo odrečena hrana in obleka? Ne skrbite preboječe, kaj bomo pili, s čim se oblačili? Zakaj nebeški Oče vé, kaj vam je treba. Išcite najprej božjega kraljestva in njegove pravičnosti, vse drugo vam bo privrženo. Ne skr-

bite za jutranji dan, jutranji dan ima svoje skrbi dovolj... vsakemu dnevu zadošča njegovo breme.“ (Mat. 6. 31.—33.)

„Človek ni tovorna živina, on ima tudi dušo, ustvarjeno po božji podobi. Nima samo telesnih skrbi in nizkih strasti, ampak ima tudi dušne potrebe in srce. Ne živi samo od kruha, ampak tudi od molitve, od vere in ljubezni.“

„Delajte, pa ne za hrano, ki mine, ampak za tisto, ki ostane za večno življenje. (Janez, 6. 27.) Kaj pa morete že pokazati od vašega nedeljskega truda? Kadar se ločite od tega sveta, zapustite zemljo ravno tako, kakršna je. Ničesar ne spremenite na tem. O, dragi moji, zares! ni dobro, prikovati se na zemljo, da se potem od nje ločite. Naš prvi cilj je priti do Boga, samo zato smo na zemlji... Ljubi moji! v nedeljo moramo umreti, in šele v ponedeljek spet oživetiti.

„Nedelja je lastnina ljubega Boga; ona je njegov dan, dan Zveličarjev. On je naredil vse dneve tedna, in čez vse lahko gospodari; šest jih je dal vam, in samo sedmega je pridržal za sebe. S kakšno pravico se dotikate tega, kar je njegovo. Saj veste, da ukradeno blago ne tekne! Dan, ki ga ukradete Bogu, vam gotovo ne bo koristil.“

Da bi pa posvečevalo ljudstvo nedeljo tudi s pridnim obiskovanjem cerkve, je skušal ljudem priljubiti božjo hišo. Čeprav je živel sam zase v veliki revščini, je vendar hotel videti božjo hišo v največji krasoti. Zakaj mislil si je s kraljevim pevcem: „Ljubim lepoto tvoje hiše, o Gospod, in kraj tvojega prebivališča!“ Kakor sv. Tomaž je mislil tudi on, da je treba za Gospoda večnega veličanstva in Boga neskončne ljubezni pripraviti vse najboljše, ker ga ne more nič dovolj vredno slaviti.

„O kako sem vesel“, je vskliknil pobožni župnik, če je mogel cerkev kaj olepšati. „O kako sem vesel, da morem gospodarstvo ljubega Boga zboljšati! Kako bi tudi radovoljno ne dali svojemu Gospodu in Zveličarju najdragocenejšega? Kako nehvaležno bi bilo, ako bi hoteli proti Bogu skopariti! Mar ni dal na križu vso svojo kri za nas? Kaj se nam ne dá v sv. obhajilu še vedno vsak dan vsega v dar?“

Počasi se je posrečilo pobožnemu župniku, postaviti okoli cerkve celo vrsto kapel. Ob vstopu v arsko cerkev se vidi na levi najprej kapelica sv. angeljev.

Patrona druge kapele je sv. Filomena. Pobožni župnik Vianej je njeno češčenje zelo razširil. Zato se je zdelo, da je bila svetnica svojemu zvestemu častivcu posebno naklonjena, tako da mu je vsako prošnjo izpolnila. Vianej je tudi vse izredne milosti, ki so jih dosegli v Aru, pripisoval priprošnji svoje ljube svetnice, kakor bomo že videli.

pustil za sabo zadnje hiše, mu je že naprot prišel neki jezdec in ga z velikim spoštovanjem vprašal, kako se mu godi.

„Nisem bolan“, mu odgovori Vianej, „pa mi je zelo hudo.“

„Kaj? Ali Vas Vaši farani tako žalijo?“

„O ne, gospod, neka druga reč me tišči. Sezidal sem kapelico, zdaj pa ne morem plačati delavcev.“

Komaj je izrekel te besede, ko se jih je že kesal, ker se je bal, da bi imel tujec to za beračenje; zato se je hotel posloviti; tujec

Oljska gora.

Tretja kapela, ki je bila zidana po času najprej, je bila posvečena sv. Janezu Krstniku, krstnemu patronu Vianejevemu. Pri njeni zidavi se je zgodilo nekaj, kar ne smemo pozabiti povedati. Kapelica je bila ravno dozidana, pa še ne plačana. Vianej je bil v silni zadregi. Ker se ni znal iz nje izviti, se je zatekel k molitvi. Z rožnim vencem v roki je šel ven iz vasi, da bi se v prosti božji naravi spet enkrat nekoliko oddihnil. Komaj je

pa potegne iz žepa 25 cekinov in reče: „Tukaj imate denar, gospod župnik, da plačate z njimi delavce!“ To izgovorivši je zopet odjezdil naprej.

Bolj zgoraj na desni strani je ponižna kapelica presvete Device. Tukaj je praznoval Vianej vsako soboto sveto mašo, da se zahvali Gospodu Bogu, ker je ustvaril Marijo brez madeža in ji dal tako dobrotljivo srce za grešnike.

Na tisti strani bolj spodaj je kapela bridkih bolečin.

Kdor pride dandanes v Ar, vidi zadaj v stari cerkvi prelep kor, ki je deloma narejen po načrtih častitljivega župnika Vianeja. Proti koncu svojega življenja je namreč sklenil se-

zidati sveti Filomeni lepo novo cerkev. Pa ni mu bilo mogoče tega načrta izvesti, ker ga je smrt prekmalu dohitela. Njegov naslednik je ta načrt zelo odločno prevzel v svoje roke in ga tudi izvršil.

(Dalje.)

Častimo žalostno Mater božjo!

Pater Jernej Osen je bil radi spokornega duha in čednostnega življenja čast kapucinskega reda. A on je priznal sam, da je živel v mladosti, še predno je stopil v samostan, posvetno in v greh; s sebi podobnim tovarišem je živel jako pohujšljivo. Dolgo je gledal Bog njuno razuzdano življenje; naposled je posegel vmes; nad tovarišem je pokazal svojo pravico, Osen pa je izkazal svojo milost.

Bilo je poldne, ko je Jernej počival na postelji, kakor je to na Laškem navada. A ta počitek je bil jako nemiren. Zdelo se mu je, da se nahaja pred silnim, strašnim ognjem, kamor ga hoče tirati hudobec, ki je njegovega grešnega tovariša že vanj pahnil. Preplašen se je ozrl proti nebu ter je ondi ugledal Marijo, žalostno Mater, njej nasproti pa božjega Zveličarja — sodnika. Obrnil se je do Matere usmiljenja ter goreče molil k njej, da mu sprosi milosti in usmiljenja. Toda, kako se prestraši Jernej, ko zasliši iz ust Sodnika strašne besede: „Nobene milosti, nobenega usmiljenja

več, ker je zlorabil in odklanjal vse dosedamu skazane milosti!“ Kaj naj revež počne v tem groznem položaju, ob robu večnega ognja? „Videl nisem nobene druge rešitve več“ — je priznal sam — „kakor da sem se še enkrat obrnil do preusmiljene Matere.“ Pokleknil je prednjo in je s prošnjo toliko dosegel, da ga je prijela za roko in se z njim Jezusu približala ter prosila zanj. Jezus jo je uslišal. Ko je našel usmiljenje, mu je Marija dejala: „Ti sicer nisi zaslužil rešenja od peklenških kazni; ker si pa vsak dan molil ‚Stabat Mater‘ (slovéčo pesem: Žalostna je Mati stala . . .), sem se te usmilila.“ Jernej se je prebudil. Da pa to niso bile le sanje, je spričevala novica, katero je takoj nato dobil, da je bil namreč njegov grešni tovariš pred četrtinko ure ustreljen.

Umel je Osen ta resni božji klic ter se spreobrnil. Postal je kapucin ter vzor spokornika. Zahvaliti se je pa imel za to milost žalostni Materi.

Teotim.

Zakaj smo zoper razdružljivost zakona?

Zdaj ko vse govori in piše in se podpisuje za in zoper razdružljivost zakonske zveze, bi se utegnilo zdeti potrebno, da tudi „Bogoljub“ kaj spregovori o tem in pojasni: Zakaj smo zoper razdružljivost zakona?

Na drugi strani pa zopet ni potreba o tem toliko govoriti in pisati, zakaj bravci „Bogoljuba“ in sploh vse verno ljudstvo je že takó na jasnem in dobro vé, kaj ima o tem soditi. Ljudjem, ki imajo kaj vere in zdrave

pameti, sploh ne gre v glavo, kakó je mogoče, na tem kaj robkati in skušati spremenjati. „Kaj takó neumnega si pa že davno niso izmislili!“, to je sodba pametnih in vernih ljudi o tej stvari.

Žalibog pa se dobé med nami tudi ljudje, in ne samó po mestih ampak semtertja celó na kmetih, ki niso hoteli podpisati pole zoper ločljivost zakona. To so takozvani liberalci (sicer tudi ne vsi), ki velikokrat povdarjajo,

da so tudi kristjani in še celo dobri kristjani, — toda verujejo pa to in toliko, ne kar in kolikor je Bog razodel in ukazal, ampak kar in kolikor se njim prilega. Ko bi bili res celj in pravi kristjani, bi bili v tej reči, ki je strogo verska in ne politična zadeva, gotovo ene misli s sv. Cerkvijo; kajti sam Bog, Jezus Kristus, se je v tej reči tako odločno in jasno izrazil, da nikdo, kdor hoče še kristjan biti, ne more o tem nič niti dvomiti niti oporekati.

Ker se tedaj o tem toliko govori, tedaj bodi tukaj pojasnjeno kratko in razločno: Zakaj smo zoper razdružljivosti zakona? Odgovorimo najprej na vprašanje: Za kaj se pri teh podpisih za in zoper pravzaprav gre? S tem bo dan odgovor tudi na prvo vprašanje: Zakaj smo zoper razdružljivost?

Torej za kaj se pravzaprav gre? Ali se hoče s podpisu za ločitev doseči, s podpisu zoper ločitev pa preprečiti, da bi bil ločen zakon kdaj dovoljen in veljaven? Ne, za to se ne gre; ker o tem nimamo mi odločevati. To je enkrat za vselej odločil sam Bog. „Povem vam pa, da kdorkoli se loči od svoje žene in drugo vzame, prešestuje: in kdor ločen vzame, prešestuje.“ (Mat. 19, 9.) To torej bo pred Bogom in vestjo vekomaj nedovoljeno in neveljavno, četudi vsi državni zbori stokrat dovolijo in potrdé. — Če bi torej tudi kdo po svoji pameti mislil ali pa za svojo osebo želel, da bi se smel zakon ločiti in z drugo skleniti, vendar če je veren kristjan, bo svojo osebno misel in željo ponižno uklonil božji besedi in volji. In četudi bi državna postava to dovoljevala, on nikdar ne bo storil, ker pred Bogom bo in ostane to vedno strogo prepovedano in neveljavno. Da, celó tak, ki je od svoje žene ločen (meneč, da mu ž njo ni mogoče skupaj živeti), če ima vero, se ne bo podpisal za nameravano ločitev, vedoč da je to po božji postavi prepovedano. To, da mož in žena živita ločena, (ako nikakor ne moreta skupaj izhajati), dovoljuje končno tudi Cerkev; to pa da bi se ločeni zopet poročil, dokler zakonski drug še živi, pa po svoji vesti ne bo smel storiti, tudi če bo državna postava dovoljevala.

Za to se torej ne gre, ali naj bo drugi zakon (za časa žive žene ali moža) dovoljen in veljaven ali ne. Tega država ne more nič pre narediti. Tudi Cerkev sama ne more v tem nič pre narejati. Sv. Peter in njegovi nasledniki sicer lahko razvezujejo, pa samo to, kar so sami zavezali. Kar pa je Bog zavezal, tega tudi papež ne more razvezati. Cerkev je svoj čas raje pripustila, da je celo angleško kraljestvo odpadlo od nje, kakor da bi dovolila angleškemu kralju Henriku VIII. vzeti drugo ženo. Cerkev tega ni dovolila, ker ni mogla, ni smela.

Država torej ne more storiti, da bi to, kar je Bog prepovedal, ne bilo greh, ne bilo prešestvo. Za to se ne gre. Gre se pa za to, da naj država to, kar je Bog prepovedal, od svoje strani proglasi za dovoljeno, ter res dovoli in omogoči. Glejte, iz teh zadnjih desed se razvidi vsa predrznost tega početja! Bog pravi: ne sme se! — država naj bi pa rekla: Sme se! Bog pravi: Jaz ne dovolim! — država naj pa reče: Pa jaz dovolim! Država naj torej Bogá popravlja, Bogu oporeka in kljubuje! Zató, če do tega pride (kar pa upamo, da se ne bo zgodilo), se bo smrtno pregrešil vsak, kdor bo k tej postavi kaj pripomogel: kdor jo bo predlagal, zagovarjal in zanjo glasoval, in tudi vsak, kdor se zanjo podpiše. Tisti, ki si pa ne podpišejo, ko imajo priliko, pa imajo vsaj greh opuščanja, ker k grehu molče. Postava sama bo grešna, ker nasprotujoča božji zapovedi, in vsi zakoni, ki bi se na podlagi te postave sklenili, istotako.

Vsak kristjan torej lahko jasno vé, pričem da je s to zadevo. Z verskega stališča moramo biti odločno zoper razdružljivost zakona.

Kaj pa, z naravnega stališča, če samo svojo pamet vprašamo? Bomo ravno tistih misli. To že lahko sklepamo iz božje zapovedi, oziroma prepovedi. Bog vendar ni mogel kaj nespametnega zapovedati. Če bi bilo kako drugače pametno ali človeškemu rodu koristno, bi bil Bog pa drugače ukrenil.

In res, če se morebiti ločitev zakona komu zdi na prvi pogled nekoliko opravičena, ven-

dar če bi se to splošno vpeljalo, bi nastal tak babilon, take zmešnjave, taka škoda človeškemu rodu, da nikoli tega! Tudi beseda „prostost“, se lepo sliši in je prijetna človeškemu ušesu. Če bi pa vpeljali splošno, neomejeno prostost, bi ne bilo mogoče na svetu obstati. Vse na svetu mora biti v gotovih mejah, ki se ne smejo prekoračiti. Če je dovoljeno zakon razdreti, kolikorkrat se komu ljubi, potem se sme to zgoditi ne le enkrat ali dvakrat, ampak petkrat in desetkrat. Kakšna zmešnjava bo to in kakšno življenje! Če so tisti, ki so v zakonu nesrečni, milovanja vredni, pa bi se s tem težave ne odpravile ampak le velikokrat pomnožile! — In kar je pri zakonu glavna stvar: kaj z otroci?! Kdo naj jih vzame, kdo preskrbljuje, kdo vzgaja? Vse družinsko življenje bi bilo razdrto. Da, če bi to načelo obveljalo in se dosledno izvajalo, bi se v polni meri izpolnilo, kar pravi psalmist: „Človek, ko je bil v časti, ni razumel svoje časti; prispodobil se je neumnim živalim in je bil njim enak.“ (Psalm 48, 13.)

Kakor z verskega takó tudi zgolj z naravnega, človeškega stališča moramo to nakano prostožidarjev najodločnejše zavreči.

Ravnokar beremo v „Slovincu“, da se je vseh podpisov zoper razdnužljivost na Kranjskem nabralo 241.264 in samo v Ljubljani 22.628. Podpisovali so vsi od 14. leta starosti

dalje. Iz teh števil se vidi, da je na Kranjskem vendar še nekaj pameti doma in tudi nekaj vere. — Po drugih deželah se bodo pa ravnotako zasukali. Ni zlepa kaka reč krščanskega ljudstva tako vzdignila, kakor ta frama-sonski naklep. In takó, upamo, bomo katoličani, četudi smo nekoliko počasni, končno še vendar prehiteli naše nasprotnike.

To je že stara resnica in navada: katoličani se radi vdamo neki dremotnosti in mlačnosti, ako nas nasprotniki v miru pusté. Treba je torej, da nas nasprotniki vzdramijo iz dremote. Vsako preganjanje Cerkve je Cerkvi še koristilo in tako tudito. Katoličani se, vzdramljeni po predrznih poskusih nasprotnikov, vzdigajo in zbirajo h krepkemu odporu in k novemu življenju. Po časnikih in knjigah, po shodih in govorih se krščansko ljudstvo pozivlje, naj odločnejše varuje in brani svoje svete pravice.

Pa tudi k temu nas mora ta napad na krščanski zakon navesti, da bomo bolj cenili svetost zakonske zveze ter gojili in negovali krščansko družinsko življenje. Krščanska družina je božji vrtec, ki ga je ogradila in zasadila božja roka. Ne razdreti, ampak gojiti hočemo to božjo napravo, da bo rodila vedno zlahtnejših sadov za narod, Cerkev in za nebesa.

Za naše fante.

Naši fantje so postali tako pridni pisalci, da sploh nikdo drug več ne more priti do besede v tem njihovem kotičku kakor oni sami. Celo njihova pisma zastajajo in morajo čakati, kakor je razvidno tudi iz prvega današnjega pisma, ki je bilo poslano že za drugo številko. Za Gorenjcem se oglasi Dolenjec, Štajarci se pa tudi ne dajo prekositi, in ko se oglašajo že vsi, tudi Primorec noče zaostati. To je veselo, fantje; lekrepko tekmuje med seboj v

dobrem! Če se sami med seboj vspodbujate k dobremu, to je kaj vredno. Vendar morate malo potrpeti, če se vaši želji ne more vselej koj ustreči, kakor bi radi, da bi koj v prvi številki zagledali svoj dopis. In če si bo še kak drug izkušen mož zaželel malo prostorčka v vašem kotičku, da bi vam kaj povedal, ga mu boste tudi odstopili, kaj ne? Naj bi se pač vsi slovenski mtadeniči vneli za dobro tako, kakor so vneti nekateri!

Tovariši, Dolenjci, na noge!

Eno celo leto že pridno čitam „Bogoljub“, pa sem še vedno živ, zdrav in vesel. Menda pol leta sem nekako nezaupno obračal liste „Bogoljubove“, in čital takole bolj površno; pozneje pa mi je ugajal bolj in bolj — postala sva si prijateljja, no, in danes lahko rečem, da to prijateljstvo še živi in je vsak dan bolj iskreno. V sledečih vrsticah si dovoljsem povedati cenjenim prijateljem „Bogoljuba“, kako je to prišlo, in sploh kaj je vzrok da sem tole napisal.

Zanimati sem se začel za „Bogoljuba“ zlasti tedaj, ko je jel prinašati kotichek: „Za naše fante“. Hej, kako na srce mi je govoril že večkrat „gorenjski fant“. Lej, — sem si mislil — to pa to, in vselej sem segel najprvo po tistem koticčku. A stvar se ni končala tako kakor sem želel. — Bog ve, da prištevam od nekdanj, kar se tiče „Bogoljubovega“ sodelovanja prvenstvo gorenjskim fantom, vendar si nisem mogel kaj — veselje moje mi je kalila pelinova kapljica, ne morda nevoščljivosti, ampak — sramežljivosti. Pod tem člankom „Za naše fante“ je bil vselej podpisan „gorenjski fant“. Čakal sem in čakal, prepričan sem bil, da bo enkrat podpisan „dolenjski fant“, a „moj up je šel po vodi“ — ravno v zadnji številki (1. let. leta) mi je stal zopet nasproti „gorenjski fant“. To mi je bilo pa dovolj! Ne boš Jaka, sem si mislil, in sem prijel pero v roko, ki je sicer bolj vajena žage in stružca (obla), da tudi kot dolenjski fant rečem katero.

Pa sem zopet v zadregi; ne vem ali bi kregal te dolenjske fante, ali bi jih hvalil. Tega tudi ne smete misliti vi gorenjski, da smo čisto zaspali; o, jaz se bom vedno rad potegnul za nje — ampak, no takole bolj zadej smo pa le. Veliko jih poznam, ki so tako visoki, da se jim vidi „Bogoljub“ „pregmej“. A ko bi tisti fantje videli v svojo glavo, bi tam našli samo ajdovo slamo in otrobe in tedaj bi — stavim — spoznali da ni edini ponos krepkega fanta

ta, če se mu vspenjajo veliki krivci za klobukom, če ga zna „fest ruknt« ob nedeljah i. t. d. Videli bi, da je to večja čast, če si mladenič išče poštene družčine v poštenih društvi in si širi duševno obzorje. Nekaj pa takih poznam, ki pravijo: „E, saj „Bogoljub“ je le za Marijine družbe, kaj bo meni koristil?“ Nič se ne boj prijatelj, gospod urednik še niso nikoli rekli, da ga drugi ne smejo čitati; lahko si pa tudi sam misliš, da kar je za Marijine družabnike dobro, tudi tebi ne bo škodovalo. Toda kaj bi — saj sem bil jaz tudi tak, da se mi ne zdelo potrebno čitati „Bogoljuba“! Kot rokodelcu pa mi je bila dana prilika videti po drugih krajih Dolenjske, da fantje tekmujejo med seboj, kdo bo več naročnikov nabral, kdo ga bo bolj razširjal. Prišel sem tudi v Ljubljano in sem dobil delo v neki tovarni; povem vam fantje, da sem se začudil, ko sem opazil več delavcev, ki so med opoldanskim odmorom marljivo čitali „Bogoljuba“. A to niso bili morda novinci, ali „nižji“; najboljši fant, pred katerim so imeli rešpekt vsi delavci, je bil naročnik „Bogoljubov“. Če je par takih bilo, ki so postrani gledali „Bogoljuba“, so se kar potuhnili, ko jim je Peterček povedal, da to ni prav. No, in potem se nisem vec čudil, ko sem ga pričel i jaz čitati. To je list, ki je potreben vsakemu fantu ki se še količkaj spominja tega, kar ga je učila zlata mati. Zato pa vam kličem dolenjski fantje: Na noge! Korajža velja! Ali se bomo res dali od gorenjcev prekositi? Tega pa ne! Pero v roke, pa jezik namazan, to nam bodi pošteno orožje in orodje, s katerim pokažimo tem Gorenjcem in drugim, da:

Še Dolenjska ni propala
Dok mi živimo;
Ona čvrsta bode vstala,
Kad jo vzbudimo.

Dolenjski fant.

Fantje, varujte se!

Najprvo ko začnem te vrstice pisati, dragi tovariši, vas prosim, ogibajte se slabe tovaršije in slabih časopisov! Jaz sem pred nekaj časom imel prijatelja, kateri me je hotel na najgrša pota zapeljati; pa jaz nisem poslušal njegovih nasvetov, in sedaj ga ne spoznam več za prijatelja, ampak za sovražnika. Potem sem poznal drugega mladeniča, s katerim sva bila en čas prijatelja, ko sva v šolo hodila. Od kraja je bil zelo pobožen in dober mladenič. Tekom časa pa si je pridobil prijatelja, ki je bil liberalec, in mu je znal tako lepo govoriti, da ga je v najgrše zmote zapeljal. Zdaj ta mladenič ne dela družega, kakor čez duhovne in vero govori, in z liberalci po ulicah čez vero kriči. Zavoljo tega je bil že večkrat kaznovan.

Tudi tiste opozorim, ki so na slabe časopise naročeni, ki čez 20 kron potrošijo za nje, v katerih se vse slabe reči pišejo o veri in duhovnikih. Tem bi zaklical: „Vzemite in naročite si rajše na „Bogoljuba“ in druge

dobre liste, ki toliko dobrega prinašajo za čas in večnost.“

Še nekaj imam na srcu, preljubi bratje. Zdaj bomo kmalu v velikonočnem času, da ne pozabite na sv. obhajilo! Ne vi, fantje Marijinih družb; vem, da vi greste ne samo za velikonoč, ampak večkrat na leto. Pa to vas prav lepo prosim, da dajte to čitati vašim prijateljem in poznanim, ki ne gredo k sv. obhajilu; in čeravno enkrat v letu, je to vse premalo. „Uboga tista njiva, na katero samo enkrat na leto dežuje, kako more njiva dobro žito dati!? Uboga tudi tista duša, katera se samo enkrat na leto udeleži sv. obhajila.“ Nekateri pravijo: „Oh, danes ne grem, bom šel rajši jutri.“ Drugi dan je ravno tako i. t. d. Ali dnevi se spreminjajo kmalo v mesece in meseci v leta. Ali veš, dragi prijatelj, kdaj bo Gospod Jezus Kristus zahteval račun od tvoje duše? Torej čujte in molite, ker ne veste ure ne dneva!

Tržaški fant.

Misijonske drobtine.

Kako hodijo pogani na božjo pot? Dežela, kjer prebiva največ poganov, je gotovo Vzhodna Azija.

Posebno je tam razširjena že tisočletja poganska vera „budizem“ tako imenovana po svojem začetniku „Buda“. Danes še štejemo okrog 400 milijonov teh revežev. Budizem je

posebnost med poganskimi verstvi. Uči namreč silno strogo zatajevanje. Poslušaj le, dragi čitatelj, opisati ti hočem, kako hodijo budisti na božjo pot.

Glavna božja pot budistov je sv. gora v pokrajini Šansi (Mongolsko). „Nekoč srečam“, piše misijonar v. Hondt, „budiškega romarja“.

„No, kam pa?“ vprašam. „Na sveto goro Budi — našemu bogu kadilo zažigat“. „Kako daleč imaš še tje?“ „Še okrog 140 ur“. „Koliko si že prehodil? Odkod prihajaš?“ „Iz kraja Teming — od tukaj 82 ur“. „Koliko prehodiš na dan?“ „Samo eno uro“. „Kako se preživiš na potu?“ „S samim prosjačenjem“. „Ali si se obljubil?“ „Da, zato, da bi Buda blagoslovil in dal srečo meni in mojim rojakom“.

Gotovo se ti zdi čudno, da je mož prehodil na dan eno samo uro.

Le poslušaj, kako gre. Na vsak drug korak pade po tleh tako, da se s koleno, rokami in glavo dotakne zemlje in tako celo pot premeri s telesom. V ta namen ima na rokah usnjate podplate, da se preveč ne rani po kamenitih tleh. Za celo dolgo pot ho porabil najmanj dvesto dni.

„Mislil sem sam pri sebi“, tako sklene misijonar, „ubogi revež, koliko trpiš za prazen nič. Kako trd in težak je pač satanov jarem. A kako prijetno in lahko breme Gospodovo.“

Naj bi spoznali in ljubili Jezusa vsi narodi zemlje!

Z nove Gvineje. Na severovzhodni strani Avstralije leži velik otok „Nova Gvineja“. Po svoji površini je večji kakor Avstro-ogrška država. V prvi polovici otoka prebiva divje ljudstvo imeovano „Tugeris“ to je „ljudstvo oboroženo z noži“. Ti divjaki so silno močne in lepe postave. Žive se od lova in ropa. Imajo posebno navado, da se po glavi mažejo z oljem, da kar kaplja od las. Med kodraste lase vpletajo slamnate kite, v nosnice vtikajo koščene, lesene ali kamnite palčice in okrog vrata nosijo nabrane raznobarvene lupine morskih školjk. — Umijejo se sploh nikdar ne in zato imajo čuden duh. — V obče anju so še precej prijazni in ne boječi. Tujce kličejo navadno „Kaja-Kaja“ t. j. prijatelje. Med temi divjaki so se koncem preteklega leta naselili misijonarji iz družbe Jezusovega srca.

Bog blagoslovi njihovo delo, da jih predelajo v pošteno krščansko ljudstvo!

Zastopstvo sv. stolice na japonskem dvoru. V zadnji številki „Bogoljuba“ smo poročali, da se namerava ustanoviti zastopstvo

sv. stolice na Japonskem. Danes lahko povemo, da se je že ustanovilo. Zastopnik sv. očeta pri mikadu je škof O'Konel. Ob ustanovitvi so priredili katoliški dijaki v Tokio škofu na čast slovesno zborovanje. Udeležencev je bilo okrog 2500. Slovesne govore so imeli japonski duhovnik in dva profesorja visoke tokijske šole. O'Konel jih pozdravi v angleščini. Zborovanje se je zaključilo s trikratnim slava-klicem na sv. očeta Pija X. — Na vsak način ima krščanstvo v kraljestvu mikadovem prihodnjost. Škofa O'Konela prosijo, naj ima na visoki šoli predavanje o katoličanstvu, kar se je tudi zgodilo. Prišlo je do 4 tisoč dijakov. Po predavanju se oglasi k besedi japonski profesor in pravi med drugimi tele besede: „Kedar spremenimo svoje versko prepričanje, postanemo Japonci na vsak način le rimski katoličani, zakaj le rimsko-katoliška cerkev se nam zdi najbolj prava.“ — Molimo, da se to kmalu zgodi!

Največje upanje ima sv. Cerkev v velikanskem Kitajskem cesarstvu. Zakaj kitajski narod ima že po svoji naravi polno naravnih kreposti in ta nepokvarjena srca so za milost in nauk Jezusov zelo sprejemljiva. „Na Kitaj“, piše misijonar Dalman iz družbe Jezusove, „gledamo z velikim upanjem. Povem vam, med vsemi narodi „Vzhodne Azije“, kar jih poznam, so Kitajci najbolj trdni in zanesljivi. In misijonske pokrajine kitajske so zgledne. „Čim bolj jih spoznavam, tem bolj jih cenim“. piše drug misijonar pater Hopsomer. „Ti ljudje enkrat krščeni so res dobri in pobožni kristjani“. Poslušajmo le en sam zgled, kako nastanejo na Kitajskem krščanske občine.

Tšanglinvetse je vasica v misijonskem okrožju Kiangnan. Šteje okrop 40 družin. Prvaka v vasi sta dva najstarejša možaka, od katerih prvi po imenu Sijuliang je že pred leti oslepel. Oba sta že slišala večkrat po strani od „Tientšutang“ t. j. od tempeljna nebeškega kralja. Tientšutang t. j. „tempelj nebeškega kralja“ imenujejo Kitajci katoličanstvo ali našo sv. vero. — Oba želita krščanstvo natančneje spoznati. Zato se napotita v bližnjo vas, kjer se je ravno mudil katehist (učitelj in pomočnik misijonarjev). Obiščeta ga, pogovarjata se o različnih stvareh, skupno pijejo čaj in šele

nazadnje pride razgovor na sv. vero in možaka povesta željo, da jo želita natančneje spoznati. „No dobro“, odvrne katehist, „tukaj imata knjižico, vzemita seboj, prebirajta doma in česar ne razumeta, pridita povedat.“ Slepec Sijuliang spravi knjižico v rokav, ki služi Kitajcem za žep, in vesele volje se podasta domov.

Otroci priteko naproti in pred hišami stoje matere in hčere, cela vas je na nogah in vse vprašuje: „Oh dobra očeta, kaj sta prinesla?“ Stara se držita resno in nočeta nič povedati. Zvečer le skliče stari slepec skupaj celo vas, izvleče iz rokava knjižico, poda jo možu, ki zna brati in velja kot vaški učitelj.

Začno brati in brali so pozno v noč. Bile so resnice iz katekizma, ki jih revčki prvokrat tako z veseljem poslušajo. Ali se ti ne zdi, dragi bralec, kakor v prvih apostolskih časih, ko sv. Pavel v Troadi oznanjuje sv. evangelij čez polnoč?

Najbolj poslušala slepi Sijuliang. „Kako se mi je danilo in svetilo v moji stari, poganski

glavi“, ponavlja še danes rad večkrat, „kako se mi je danilo tisti večer, kako prijetni in sladki sta bili imeni Jezus in Marija mojemu grešnemu srcu“.

Brali so knjižico še več dni in večerov, brali, prevdarjali in se pogovarjali. Slednjič sklene cela vas enoglasno: „Vsi se hočemo v novem nauku podučiti in zapustimo svoje malike.“

Kar sklenejo, tudi res store. Tista vas „Tšanglinvetse“ ima že danes svojega dušnega pastirja, ki je vesel dobrih kristjanov. „Posebnost“, tako piše sam, „je stari slepec Sijuliang in veselje se je z njim razgovarjati o sv. resnicah.“ V vasi se naselili tudi že dve šolski sestri, ki vodita šolo. Iz cele okolice prihajajo možje in žene poslušat resnico Jezusa Kristusa v malo zasilno kapelico sredi vasi.

Oh kaka milost in sreča je biti ud edinovzveličavne sv. katoliške cerkve!

Krščanstvo na Kitajskem zelo napreduje.

Iz pisma častivrednega duhovnika.

... Iz srca ste mi govorili zadnjič v „Bogoljubu“ o misijonih. Kako malo podpore dobé misijoni iz naše Avstrije v primeri s Francosko! In prav pravite: ta vir bo usahnil. In na Kranjskem; koliko nazadnjaštvo za pokojnim Jeranom! Zato prosim, kadar pošljem kaj za misijone, vselej natisniti v „Bogoljubu“ drugim v spodbudo, pa le začetnimi črkami. Danes pošljem 100 K za razširjanje sv. vere, 100 K v pomoč proti grozni lakoti v Madridu v Prednji Indiji (glej: Kath. Misionen, 1906, januar, št. 4, str. 88 in 89). Vse v večjo čast božjo! M. J.

Ta častivredni duhovnik ni nikdo drugi kakor ravnokar umrli novomeški kanonik monsignor Matija Jeriha. Zgornji odstavek je bil že postavljen, ko je blagi pokojnik umrl.

Ko nam je pred dvema mesecema pisal, nismo slutili, da ga bo Bog tako kmalu k sebi poklical. Kakor torej iz tega vidimo, je bil pokojni res častivredni gospod, velik prijatelj in podpornik misijonov. V ostalem pismu, ki ga nismo priobčili, se bridko pritožuje, da se pri nas zdaj (po Jeranovi smrti) tako malo stori za misijone. Iz tega, da je svoje ime javnosti prikrival in dajal „drugim v spodbudo“, se kaže njegovo blago srce. Gotovo je tudi v oporoki zapustil kaj za misijone, če mu je le kaj imetja ostalo.

Naj bi se blagega pokojnika iskrena želja izpolnila, da bi se Slovenci bolj vneli za največje apostolsko delo, misijone. Naj bi dobri pokojnik našel mnogo posnemavcev! On pa že uživa plačilo, ki si ga je prislužil s svojimi dobrimi deli.

Razgled po Cerkvi.

A) Po svetu.

Protestni shod žensk proti reformi zakona je bil v Gradcu 19. sušca. Udeležilo se ga je nad 6000 žen in deklet.

Srca Jezusovega pobožnost ima za predmet postni pastirski list nadškofa Stadlerja v Sarajevu. Češčenje Srca Jezusovega je med hrvaškimi narodom v Bosni zelo razširjeno in vkoreninjeno. — Za preporod sarajevske vladikovine toli zaslužnemu nadškofu je vlada utrgala pri plači onih 500 K, ki bi jih moral plačati kot kazen, ker je krstil mohamedanca Sinanovića; vladika je vložil ugovor, ker se je mohamedanec bil prostovoljno oglasil za sv. krst. Sinanović se je umaknil pred nasilstvom Turkov v Ameriko, kjer hoče postati misijonar.

Papež Pij X. je nedavno sprejel 65 članov kat. društva rokodelskih pomočnikov v Rimu. Sv. oče je v daljšem govoru povdarjal važnost takih društev in pomen krščanskega dela.

Delo krščanskega usmiljenja. V Parizu je 3000 katoliških gospodičen in gospâ, ki prostovoljno poučujejo zanemarjene otroke v krščanskem nauku.

Velika nesreča se je pripetila v rudniku Courrières na severnem Francoskem, kjer so se vneli plini v jamah ter požgali in zadušili okrog 1200 rudarjev. Bog ve, koliko izmed teh siromakov je bilo pripravljenih za večnost?! Mnogo je tudi slovenskih rudokopov doma in na tujem. Kako prav bi bilo, ako bi večkrat pristopali k sv. zakramentom, da bi bili vsaj zavarovani za dušo!

Ločitev Cerkve od države na Francoskem se je več tednov izvrševala na ta način, da je framasonska vlada pošiljala svoje uradnike po cerkvah, ki so cenili in devali na zapisnike vse cerkveno orodje, kelihe, ciborije, monštrance itd.,

kajti vse to, kakor tudi cerkvena poslopja, zvonovi in druge vrednosti so odslej po novi krivični postavi last države, verske družbe pa imajo pravico uporabljati te predmete, če država dovoli. Med katoliškim ljudstvom je radi tega zavrelo. Na tisoče ljudstva se je zbralo zlasti po mestnih cerkvah, ki je zabranjevalo inventuro (zapisovanje). Prišlo je dostikrat do burnih, krvavih in viharnih prizorov. Veliko častnikov se je branilo dati vladi vojaško pomoč, dasi so vedeli, da jih čaka ostra kazen. — Posledica vsega tega je bila, da je padlo ministrstvo. Izbrani so že novi ministri, a na boljše se bo obrnilo takrat, ko bo ljudstvo pri volitvah nastopilo za katoliške poslance.

Predsednik francoske ljudovlade Armand Fallières ima bratranca, ki je škof; vendar se ne kaže, da bi to vplivalo pomirjevalno na cerkveno politiko.

Mariaviti. Pod tem imenom se je pojavila na Rusko-Poljskem nova sekta (verska družba). Mariavitski duhovniki se ne marajo pokoriti škofom in papežu, hočejo odpraviti celibat, drugače pa niso zavrgli naukov katoliške vere. Ustanoviteljica Koslovska ima en milijon premoženja.

Novi stolp sv. Marka v Benetkah bo stal prav tam, kjer je bil stari ter bo staremu, ki se je zrušil, popolnoma enak.

Nevesta španskega kralja Alfonza XIII., angleška princezinja Evgenija Battenberška je pristopila 7. marca v katoliško Cerkev v grajski kapeli v San Sebastianu. Sv. opravilo je vodil škof Nottinghamski ob prisotnosti še dveh drugih škofov. Navzoč je bil kralj Alfonz, ministerski predsednik Moret in mnogo drugih dvornih dostojanstvenikov. Princezinja je molila glasno veroizpoved, prejela je pogojno sv. krst ter bila med sv. mašo pri sv. obhajilu. Po sv. maši je prejela zakrament sv. birme. Ko so zapeli za-

hvalno pesem, so zagromeli topovi, zaigrale so po mestu vesele godbe. Papež je nevesti poslal zlat križec in zlato svetinjo. Princezinja Evg. je brzojavila sv. očetu v izbranih besedah svojo udanost in zahvalo. Enako je poslal papežu iskreno brzojavko tudi kralj Alfonz, v kateri je pokazal svojo otroško ljubezen in zvestobo do sv. očeta in do sv. katoliške Cerkve.

Dva milijona za katoliško Cerkev na Francoskem je darovala papežu, kakor poročajo časopisi, bivša francoska cesarica Evgenija. Enak dar za pobožne namene je poslala tudi nevesta španskega kralja Evgenija Ba. tenberška.

Sv. oče Pij X. je 25. februarja posvetil 14 francoskih škofov. Pri posvečenju je bilo navzočih skoraj 3000 Francozov. V bližnji prihodnosti se snidejo vsi francoski škofje, med njimi tudi novoimenovani, — ki pa niso francoski vladni nič kaj všeč, — k skupnemu zborovanju, da se posvetujejo, kako urediti cerkvene zadeve na Francoskem.

Novi norveški kralj Haakon je svoj nastop naznanil tudi sv. očetu. Odgovor papežev je dal natisniti v časopisih, znamenje, da bo katoliški Cerkvi naklonjen.

Na Portugalskem, kjer časte brezmadežno Devico Marijo kot patrono kraljestva, bodo postavili velikansk Marijin spomenik v hvaležni spomin na 50 letni jubilej. Polovico stroškov, t. j. pol milijona kron, prevzame država, drugo polovico bodo spravili skupaj udje molitvenega apostolstva.

Svet še ne bo izumrl. 25. febr. je bilo na Dunaju 500 porok.

Ljudstvo, ki se ne boji stroškov za dobro stvar. Francoski škof iz Amiensa je poročal o vnemi svojih škofljanov sv. očetu. Med drugim je omenil tudi tole: Nek duhovnik v njegovi škofiji je šel, ko je država odpravila redovno šolo v njegovi župniji, okrog ljudi ter nabiral prostovoljne doneske za novo versko šolo. V štirih urah je imel 70.000 frankov.

Božji rop in bogoskrunstvo. V cerkvi „Madonna dei Monti“ v Rimu so onečastili na brezbožen način štirje dijaki sv. hostijo. Šli so k sv. obhajilu, zunaj cerkve so pa Najsvetejše pohodili. Duhovnik Tizi je to opazil; zasledoval je izprijene mladiče ter jih izročil policiji. Komaj 16 letni fantiči bodo prišli pred sodišče za-

radi hudega verskega zločinstva. — Tako se godi ondi, kjer je država prepodila verouk iz šolskih prostorov.

Kitajci so pomorili v Nauhanu 6 francoskih jezuitov in 2 Amerčana ter zažgali vsa misijonska poslopja.

V Parizu se je oglasilo zadnji čas pri posredovalnicah za delo nič manj kot 6000 raznih bivših redovnic, ki jih je vlada izgnala iz samostanov in ki iščejo služb kot vzgojiteljice, postrežnice, hišine i. dr. Kdo drugi je odgovoren za bedo in nesrečo toliko oseb, kot tisti, ki zatirajo Cerkev, zapirajo samostane, zraven pa kriče, da širijo „prostost“.

B) Po domovini.

Novoimenovani knezonadškof goriški dr. Sedej je bil 8. marca uradno zaprisežen pred cesarjem. Na praznik Marijinega oznanjenja se je vršilo slovesno posvečenje in vstoličenje. Slovesne obrede je izvršil metropolitov osebni prijatelj škof dr. Lavrencij Majer z Dunaja vprčoo ljubljanskega in tržaškega škofa.

† **Kanonik M. Jeriha.** Ljubljanska škofija je izgubila 9. marca marljivega, zglednega in nevgnanega delavca v vinogradu Gospodovem, msgr. Matija Jeriha. Skromen, tih in ponižen je bil rajni kanonik, a tembolj delaven. Njegovo ime se bo s častjo in hvaležnostjo imenovalo zlasti v krajih, kjer je služboval. V Škofiji Loki se je trudil za blagor uršulinskega samostana celih 30 let. Veliko zaupanja si je bil pridobil tudi v Novem mestu, kjer je na stara leta še vedno z mladeniško vneto pridigoval in spovedoval. Bodi mu Bog plačnik!

Postni pastirski list ljubljanskega knezoškofa so imeli priliko brati in premišljevati tudi oni ljubljanski meščani, ki se pridig izogibljejo, ker so ga prejeli na dom po pošti. — Pastirsko pismo tržaškega škofa Nagla se peča z versko vzgojo, ki je prvi pogoj in prva podlaga za нравno, čednostno življenje.

Manifestacija krščanskega ženstva v Ljubljani. Iz vseh krajev dohajajo poročila, kako se množe ugovori, podpisi zoper nameravano reformo zakona. Tudi slovenske dežele niso zaostale. V veliki dvorani hotela „Union“ v Ljubljani je zborovalo 11. sušca ljubljansko ženstvo. Z ogorčenjem so vse udeleženke, ki jih je bilo

čez 3000 zavračale in obsojale nekrščanska načela onih svobodomiselnih, ki hočejo zanesti verski boj med katoliške rodobine. Poleg ženskih govornic je nastopil tudi dr. Schweitzer, ki je pobijal grešna in napačna načela sovražnikov krščanskega zakona. Dr. Šusteršič je omenjal verski boj in žalostne verske zadeve na Francoskem. Kdo je ondi vse to povzročil? Tisti, ki so spočetka vrgli med francosko ljudstvo bojni klic: „Svobodni zakon, svobodna šola!“ Enake razmere hočejo vpeljati tudi pri nas. A katoličani bomo zastavili vse moči in sile, da preprečimo grešno preosnovo zakona.

Smrt žanje. V Rodinah pri Breznici je umrl mlad duhovnik č. g. Ant. Čop. Začasno vpokojen se je zdravil v Iki. Povrnil se je pred kratkim na dom, kjer ga je bolezen strla. — 22. februarja je umrl škocijanski župnik Merc.

Duhovske izpremembe na Kranjskem. Vpokojen je na lastno prošnjo č. g. župnik Peter Režek. Č. g. L. Arh, ki je napravil profesorske izpite na Dunaju, je začasno nameščen kot duhovni pomočnik v Višnji gori. Č. g. Iv. Sever je zopet okrevan in gre za kapelana v Boštanj. Na dunajskem vseučilišču je postal doktor bogoslovja č. g. Jožef Demšar, prefekt v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu. — Dr. M. Leben, profesor bogoslovja v pokoju, je obhajal 90 letnico.

Na Goriškem. Č. g. I. Ličan, škofijski tajnik v Gorici, je postal profesor v osrednjem semenišču.

Na Štajerskem. Prestavljena sta č. g. kapelan A. Berk iz Rajhenburga v Trbovlje in č. g. I. Tratnik iz Trbovelj v Rajhenburg. Č. g. Fr. Šegula je sprejet v lavantinsko škofijo in nastavljen kot provizor pri Svetem Roku ob Sotli.

Premeščenja v tržaško-koprski škofiji. Vojaški kurat č. g. Hubert Rant je iz Trsta premeščen v Gorico; na njegovo mesto pride č. g. Val. Rozman. Č. g. Andrej Furlan, kooperator pri Nov. sv. Antonu v Trstu pride kot upravitelj v Sv. Križ; njegov naslednik je č. g. dvorni kapelan I. Tul; kot škofov dvorni kapelan je imenovan č. g. Jožef Anton Ujčič; č. g. J. Knavs, ekspozit v Topolovcu, pride na Dulovje, naslednik mu je č. g. Venc. Folta, doslej kapelan v Gradinji.

Prestave na Koroškem. Č. g. J. Dragasnik, upravitelj v Apačah, gre v Tinje, č. g. Kogelnik kot administrator v Apače; č. g. J. Dolinar gre kot kapelan v Doberlovas; v Št. Peter pride iz Velikovca č. g. Fr. Lasser.

Tuji misijoni, — domače potrebe. Čuli so se ugovori, ker se je „Bogoljub“ zopet malo bolj zavzel za tuje misijone, češ, predvsem skrbimo zase, za domače reveže, zavode in sirotišnice. Res je to. Imamo zavod sv. Stanislava v Št. Vidu, kjer se naj vzgaja seme za krščanski prepород izobraženstva, — imamo Marijanišče, deklško sirotišnico itd. Tu imamo prvo torišče, kamor polagajmo po možnosti misijonske milodare. Toda, če bi obveljali zgorajšnji ugovori, bi pogani in tuji misijoni nikdar ne prišli na vrsto, zakaj Kristus je rekel: „Reveže boste imeli vedno med seboj“. Torej: Eno storimo, drugega ne opustimo! „Bogoljub“ ima odprta predala za vse dobre namene.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetelega Rešnjega Telesa v Ljubljani. 1. Ponoči med 5. in 6. aprilom bodo možje in mladeniči molili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Nikolaja v stolnici. Molila se bode 9. ura: Češčenje žalostne Matere Božje Marije. — 2. Ponoči pa med 12. in 13. aprilom bodo zopet možki izvanredno častili presveti Zakrament tudi v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode pred polnočjo 23. ura: Za veliki četrtek, po polnočji pa 24. ura: Za veliki petek. — Možje in mladeniči! Uljudno se vabite vsi brez izjeme, udeležite se v obilnem številu nočnega češčenja.

Dekliška Marijina družba v Križankih je imela na praznik Marijinega Oznamjenja (25. t. m.) jako vesel dan. Pomnožila se je namreč za dvanajst hčera, ki so bile ta dan slovesno sprejete. Sprejel jih je po navdušenem nagovoru veleč. g. superior Pollak. Družba, ki se je ustanovila v mesecu majniku lanskega leta, šteje sedaj 141 članic, ki se prav marljivo udeležujejo shodov, ki se vrše vsako prvo nedeljo v mesecu v križanski cerkvi ob 3. popoldne. Sv. Jožefa dan smo obhajale drugi društveni praznik ob 1/25 zjutraj s kratkim nagovorom g. voditelja, in sv. mašo, med katero je bilo skupno sv. obhajilo. Za petje poskrbe družbine pevke pri vseh cerkvenih prireditvah. Tudi za zastavo, ki se bo blagoslovila kakor čujemo, zadnjo nedeljo maj-

nika, se pridno nabirajo prispevki. — Žal da moramo zabilježiti tudi žalostno novico. Nebeški vrtnar je presadil nežno cvetko iz vrta naše družbe v rajski vrt namreč od vseh spoštovano in ljubljeno sestro **Jerico Polajnk**o. Bila je umrla v vsakem oziru vzor krepostne in zgledne Marijine hčere. Skromna v svojem obnašanju, molčča, delavna in za vse dobro vneta nas je zapustila 22. marca.

Krško. Predpostne tri dni smo imeli v samostanski cerkvi 40 urno pobožnost, ki se je vpeljala l. 904. Slovesnost se je lepo obnesla. Vsak dan sta bila dva govora. Pomagali so gg. duhovniki iz Kranjskega in Štajerskega. Cerkev je bila dobro obiskana. Posebno Marijini otroci in tretjeredniki so se izkazali. Molili so lepo, glasno in razločno uro za uro ter vmes lepo prepevali. Na vse zgodaj — že pred 4. uro zjutraj so prihiteli pobožni častivci od blizu in daleč. Obhajanih je bilo 1100. Vrlo so se odlikovali Račani; a tudi drugi iz sosednih župnij so pridno prihajali molit presv. R. T.

Krka. Pri nas imamo mladeniško in dekleško Marijino družbo od l. 900. Mladeničev je 40, deklet pa 170. Poleg mesečnih shodov imamo vsako nedeljo in praznik urno molitev, pri kateri tudi pojemo, čeprav nam gre s petjem še bolj težko. Pred deseto mašo molimo rožni venec. — Smrt nam je v Mar. družbi pobrala že pet deklet, katerim je družba priredila lep pogreb.

Rádovica. Dne 14. febr. smo imeli celodnevno čiščenje presv. R. T. katerega se je ljudstvo z vso vnemo udeleževalo. Zlasti lepo petje novih pesmi nas je razveselilo in za pobožnost vnelo.

Čatež pod Zaplazom. 14. in 15. svečana smo imeli ponavljanje sv. misijona. Udeležba je bila obilna. Posebna čast gre možem in mladeničem. Vsem gospodom, ki so sodelovali, zlasti pa še domačemu g. župniku kliče: „Bog plačaj!“

Selsček. 30. nov. 905. smo pokopali Matildo Žitnik, Marijino hčer, ki je bolehal nad eno leto. Bila je ponižna in dobra dekle. Stara je bila šele 19 let. Pri pogrebu smo ji ob rakvi svetile in zapele par nagrobnic. N. v m. p.

Vurberg. Dne 19. febr. sta se poročila prednik mladeniške Mar. družbe Andrej Krepek in Marijina hči Frančiška Jurša, tajnica družbe

in cerkvena pevka. K poroki je nevesta prišla s svetinjico na vratu, ženin pa je na prsih imel znak Marijinega sina. Družba jima je v slovo zapela.

Dolenja vas pri Ribnici. V cvetu mladosti — 16. letu — je umrla Frančiška Kljun dne 27. febr. K pogrebu smo jo spremile družabnice in ji v slovo zapele dve žalostinki.

Ribnica na Štajarskem. Umrla je v 16 letu starosti Rozika Miklavec iz naše Marijine družbe. Bila je tiha in molčča. Bolehala je tri leta in mnogo je trpela. Zadnji trenutki nje-nega življenja so bili za vse pretresljivi. Po sv. obhajilu so g. kaplan začeli moliti molitve za umirajoče, med katerimi je izdihnila svojo blago dušo kliče: „Jezus, Marija.“ K pogrebu so jo nesle družabnice. Skorej vsa Ribnica se ga je udeležila. Marsikatero oko se je rosilo ob ganljivem govoru g. župnika. R. i. P.

Nove knjige:

Postni pastirski list za lavantinsko škofijo je letos podoben kar celi knjigi, zato bo menda prav, če ga uvrstimo kar sem med knjige. Obsega celih 21 strani velike oblike. Bral se bo štiri nedelje. Obravnava pa življenje in apostolstvo sv. bratov Cirila in Metoda z ozirom na 25 letnico okrožnice „Grande munus“, s katero je papež Leon XIII. proslavil sv. brata. List je krasen po vsebini in obliki, kakor vse kar pride izpod peresa prevz. nadpastirja lavantinskega,

Doctor Angelicus sv. Tomaž Akvinski.

Knjiga, ki jo je sestavil marljivi gospod profesor dr. Frančišek Kovačič v Mariboru; v njej opisuje življenje in dela največjega krščanskega modroslovca. Delo priča o velikem znanju gosp. pisatelja. Knjiga je namenjena v prvi vrsti duhovnikom in bogoslovcem. Dobiva se v Mariboru v Cirilovi tiskarni po 1.10 K. — Prav bi bilo, da bi tudi krščansko ljudstvo malo bolj poznalo tega znamenitega svetnika in svetega učenjaka.

XV. zvezek spisov Kristofa Šmida:

Pavlina, je izšel v Krajčevi tiskarni v Novem Mestu. Zgodba je kakor vse druge tega slovečega pisatelja, mična in zanimiva, primerna za šolsko mladino, pa tudi za društva in Marijine družbe.

Odpustki meseca aprila 1906.

1. Nedelja, I. v mesecu (tiha). Udom rožnivevske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem.

3. Sv. Benedikt Filadelfski. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, ker te ni, pa v farni cerkvi.

5. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovšč. presv. R. Telesa.

6. Petek, I. v mesecu, Marija Dev. 7 žalostij. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; b) udom bratov. presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; c) udom bratovščine presv. R. Telesa kakor včeraj; d) popolni odpustek udom brat. žalostne Matere božje.

12 Veliki četrtek Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro moli ali premišluje v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; izpoved in sv. obhajilo danes ali drugi teden; b) vsi, ki danes ali jutri obišejo „božji grob“ in molijo v namen svetega očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva.

13. Veliki petek. Kdor danes popoldne od 3 ure naprej ali jutri do enajste ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino za molitvijo ali premišljevanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu. — Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

14. Velika noč. Tretjer. vesoljna odveza. Popolni odpustek a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; b) udom bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; c) udom brat. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir žalostne Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen svetega očeta moliti še 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vi-
cah; e) udom družbe krščanskih družin; f) vsem tistim, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sveti rožni venec.

16. Velikon. pondeljek. Sv. nadangelj Rafael. Popolni odpustek za vse tretjerednike, ki svoje obljube ponove ta dan ali prvo nedeljo potem, ako so ta dan zadržani.

24. Torek Sv. Fidelis. Tretjerednikom popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

27 Petek. Sv. Peregrin. Popolni odpustek udom brat. žalostne Matere božje.

28. Sobota. Zvel. Lukezij. Tretjerednikom popolni odpustek kakor 24.

V molitev se priporočajo:

Namen sv. očeta za mesec april: Združenje krščanskih cerkva.

Javne zadeve: Sv. oče in njegovi nameni — Goriški nadškof in goriška nadškofija. — Odpor avstrijskih katoličanov za nerazdružljivost zakona. — Cerkev na Francoskem. — Katoličani na Hrvaškem. — Katoliška Cerkev med slovanskimi razkolniki. — Razširjanje sv. vere po misijonih. — III. shod voditeljev Marijinih družb

Zasebne zadeve: Popolnoma gluhi mladenič. — Dva dijaka.

Zahvale:

Za od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: Neka oseba iz Radolice. — J. Č. iz Zavoglja. — M. V. iz B. — M. Šepec iz Cundrovca. Antonija Kovačič z Novičkega vrha pri Radgoni. — K. Težak. — Rodbina Ropova v Ročni pri Gornjem gradu. — Neka oseba iz Ljubljane. — M. J. iz Bohinja.

Opomba: Uredništvu se mora pri zahvalah vselej naznaniti celo ime in kraj, odkoder pride zahvala.

Darovi:

Za dobre namene: iz Hrenovic po č. gosp. Erzarju 30 K. — Za odkup poganjskega otroka Marija Uršič v Cerknem 15 K. — Za bolne v srednjeafriškem misijonu: Iz Kamne gotice po g. I. Varlu 5 K. — Za stradoče v Afriki: Neimenovan iz Rečice 50 K. Neimenovan duhovnik: 103 K 75 h. za razširjevanje sv. vere; 200 K, za popravo ljubljanske stolnice. — Neimenovana: 30 K za najpotrebnejše misijone; 30 K za gobove na Madagaskarju; 20 K za misijone v Afriki. — Neža Maričnik iz Ivnika 400 K Klaverjevi družbi za odkup poganjskih otrok.

Listnica uredništva: M. P. na Ad.: Res, ravno tako je. Zadnjič sta bili tiskani dve prav dobri, druge pa ne; sedanji dve sta za silo. Brez talenta niste: treba bi se bilo pa še učiti. Pogum! Kar bo dobrega, se bo tiskalo. Mnogim drugim pošiljavcem pesmi: Ni mogoče vsakemu posebe odgovarjati. Ako vidite, da niso tiskane, tedaj vedite, da niso godne. Isto veija tudi pošiljavcem drugih spisov. Kar ni zrelega za tisk, se položi na stran. Nekateri reči pa še pridejo ob svojem času; ni mogoče vsega naenkrat; urednik mora imeti malo zaloge. — M. S. v K. Dečko, ti bi rad postal misijonar. Krasna želja! Malo visok v letih si že in brez troškov tudi ne gre. Bomo videli, kaj bodo v Mödlingu rekli in če bo le mogoče. Nekaj dopisov je moralo danes izostati, ker se je gradiva preveč nabralo.

**Krasen molitvenik
po jako znižani ceni!**

Moža, čigar sliko prinaša današnja številka, je gotovo marsikateri naših naročnikov osebno poznal; saj je preteklo še komaj nekaj let, kar je izdihnil svojo preblago dušo Predoseljski župnik in knezo škofijski duhovni svetnik gosp. Jožef Kerčon, ki je bil vzor duhovnika in je poznal edini smoter delovati za čast Božjo in izveličanje duš. Ta ne utrudljivo delavni duhovnik je obogatil naše nabožno slovstvo s mnogimi molitveniki, med katerimi je najboljši

☼ **Rafael** ☼

ali nauki in molitve za odraslo mladino. 4 nat., 350+10 str.

Ta molitvenik je glede na popolnost in mnogostransko vsebino vreden najtoplejšega priporočila; tudi se mu je preskrbela prav lična in trpežna vezava v priročni žepni obliki. Kljub vsej krasoti se je znižala cena temu molitveniku na 1 K (pri poštnih naročilih naj se doda še 10 vin. za poštno.)

Želeti bi bilo, da si nabavi ta krasen molitvenik vsak slovenski mladenič in vsako dekle, ter ga priporoča tudi svojim tovarišem in tovarišicam — Da se torej molitvenik hitreje razširi, je pripravljeno založništvo dati vsakemu ki naroči objednem ali polagoma 5 izvodov tega molitvenika, poleg znižane cene še eno naslednjih Spillmanovih povestij kot nagrado zastoj:

Praški judek. Ujetnik morskoga roparja. Maron krščanski deček s Libanona. Marijina otroka.

Pri naročilu na 5 izvodov molitvenika naj naznani naročnik, katera teh povesti naj se priloži pošiljati kot nagrada. Denar in naročila naj se pošiljajo

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posreabri in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

„Slava Mariji“

Ob 300 letnici ustanovitve prve Marijine družbe na Kranjskem.

Založilo osrednje vodstvo Marijinih družb na Kranjskem.

Dobiva se v „Katoliški bukvarni“ in prodajalni „Kat. tiskovnega društva“ v Ljubljani.

Izvod stane 40 vin., po pošti 13 vin. več.

Tri nove Spillmannove povesti!

Izboren vseh, katerega so dosegli slovenski prevodi krasnih Spillmannovih povesti, v prvi vrsti „Praški judek“ in „Žrtev spovedne molčečnosti“ nam je dal povod, da smo pričeli hitreje izdajati zbirko Spillmannovih povesti in podajamo slovenskemu ljudstvu in mladini tri nove snopiče:

V. zvezek: **Ujetnik morskega roparja.** Povest. 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VI. zvezek: **Arumugan, sin indijskega kneza.** Povest 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

VII. zvezek: **Sultanovi sužnji.** Carigradska povest. Cena 60 vin., karton. 80 vin., po pošti 10 vin. več.

Ne bomo se na tem mestu bavili z vsebino teh povesti, rečemo le, da ni samo skozi in skozi mikavna in zanimiva, temveč tudi zelo podučna; povesti se priporočajo same in si bodo pridobile obilo prijateljev. — Kdor hoče brati mične povesti, naj seže po njih; s pridom in zanimanjem jih bodo brali odrasli in mladina. Posebno stari in vzgojitelji skrbite, da dobi mladina v roke Spillmannove in Kristof Šmidove povesti; napravili ji boste s tem mnogo veselja, še večje vrednosti pa bo dušni prid in nagib k čednosti, ki ga bo zajemala mladina iz teh spisov; z dobrim berilom se doseže česče več kot s pogostim svarjenjem.

V isti zbirki so popred izšli naslednji snopiči:

I. zvezek: **Ljubite svoje sovražnike.** Povest iz maorskih vojsk na Novi Zelandiji II. natis.

II. zvezek: **Maron, krščanski deček z Libanona.** Povest izza časov zadnjega velikega preganjanja po Druzih.

III. zvezek: **Marijina otroka.** Povest iz kavkaških gor.

IV. zvezek: **Praški judek.** Povest. II. natis. Vsak snopič velja 40 vin., trdo vezan 60 vin., po pošti 5 vin. več.

Opomnimo tudi, da je povest istega pisatelja „Žrtev spovedne molčečnosti“ popolnoma pošla, a bo že v enem tednu zopet na razpolago.

Katoliška bukvarna v Ljubljani.

Kupite! Naročite!

1. Nova pravila **Marijinih družb.**
2. Sprejemnice in pravila ter vpisovalne pole **družbe treznosti.**
3. „**Slava Mariji ob tristoletnici Marijinih družb**“, spominska knjižica. Cena 40 vin., po pošti 13 vin. več.
4. „**Ura moliti Jezusa v presv. Zakramentu**“ (Molitve obdane z odpustki za duše v vicah.)

Vse to se dobi v Ničmanovi prodajalni (Katol. tiskovnega društva) v Ljubljani, Kopitarjeve ulice.